

ΑΛΙΕΥΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ
ΤΡΙΠΟΛΙΣ

ΕΤΟΣ ΝΑ', ΑΡΙΘΜ. Φ. 296, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2019, Είδ. Κωδ. Ἀριθ. Ἐντύπου 040008

ΛΛΙΕΥΣ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ ΤΗΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ

Ειδικός Κωδικός

Αριθμός Έντυπου 040008

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ

Γρηγορίου Ε' 13, 221 32 Τρίπολι

Τηλ. 2710 222445 και 222446

ΕΚΔΟΤΗΣ

ὁ Σεβασμ. **ΛΛΕΞΑΝΔΡΟΣ**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ὁ Ἀρχιμ. Φιλόθεος Κολλιόπουλος

Χρόνος: Πεντηκοστός Πρώτος

Τεύχος: 296

Ὁκτώβριος-Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2019

Φωτογραφίες Ἐξωφύλλων:

1. Εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, (ἔργο τοῦ Κωνσταντίνου
Ξενοπούλου)
2. Ἑορταστική ἐκδήλωση τοῦ Παιδικοῦ
Σταθμοῦ τῆς Μητροπόλεως μας γιά τήν
28ην Ὀκτωβρίου 1940.
3. Γενική ἀποψis τοῦ Δεκαζείου
Γηροκομείου Τριπόλεως
4. Πολυαρχιερατικόν Συλλεΐτουργον
κατά τήν ἑορτή τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου στήν
Πάτρα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἁγίου Λουκᾶ

Ἀρχιεπισκόπου Συμπερουπόλεως

Ἀπό τήν ἀρχαιοτάτη ἐποχή τῆς
ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ
θρησκευτική συνείδηση ὅλων τῶν λαῶν
βρισκόταν σ' ἓνα φοβερό σκοτάδι. Καί
αὐτό ἦταν φυσικό, ἐπεὶδὴ ἦταν ἀδύνατο
γιά τόν πεπερασμένο ἀνθρώπινο νοῦ νά
βρεῖ τήν λύση τῶν δυσκολότατων προ-
βλημάτων γιά τήν καταγωγή τοῦ κό-
σμου καί τίς πηγές τοῦ καλοῦ καί τοῦ
κάκου. Χρειαζόταν ἡ θεία Ἀποκάλυψη.
Αὐτή μόνο δά μπορούσε νά δώσει τήν
ἀπάντηση. Ὑπῆρχε μόνο ἓνας ἐκλεκτός
λαός τοῦ Θεοῦ, ὁ λαός τοῦ Ἰσραήλ, στόν
ὁποῖο ἡ ἀποκάλυψη δόθηκε ἀκόμα ἀπό
τήν ἀρχαιότατη ἐποχή τῆς ἱστορίας του.

Ἀλλά καί αὐτός ὁ ἐκλεκτός λαός τοῦ Θεοῦ, ὅπως καί κάθε ἄλλος λαός, ἀποτελοῦσε μία μάζα, τήν ὁποία ἡ Ἁγία Γραφή ὀνομάζει «λαόν τῆς γῆς» (Δ' Βασ. 15:5). Μία ἄλλη ὅμως πολύ πιά μικρή ομάδα τῶν ἀληθινά ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ, ἐκείνη τῶν προπατόρων καί «πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῶ εὐαρεστησάντων, ἀπό Ἀδάμ ἄχρι καί Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου», τοὺς ὁποίους τιμᾷ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τίς δύο Κυριακές οἱ ὁποῖες προηγοῦνται τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Μόνο αὐτοί οἱ ἐκλεκτοί τοῦ Θεοῦ κρατοῦσαν τήν θεία ἀποκάλυψη ἐνῶ «ὁ λαός τῆς γῆς» πολύ συχνά παρασυρόταν στήν εἰδωλολατρία καί δέν διέφερε πολύ ἀπό τοὺς ἄλλους λαούς, πού βρίσκονταν στό σκοτάδι καί οἱ ὁποῖοι δέν ἔλαβαν ἀπό τόν Θεό καμμία ἀποκάλυψη.

Οἱ περισσότεροι ἀπό σᾶς βέβαια, δέν γνωρίζουν τήν ἱστορία τῶν θρησκευμάτων, γι' αὐτό θά σᾶς πῶ μέ δύο λόγια μέχρι ποίου σημείου ἀνοησίας καί σκοτισμοῦ ἔφτασαν οἱ λαοί αὐτοί, οἱ ὁποῖοι μέ τίς δικές τους δυνάμεις προσπαθοῦσαν νά κατανοήσουν τά βαδύτερα μυστήρια τῆς θρησκείας. Ἀπό τοὺς ἀρχαίους λαούς, οἱ πιά πολιτισμένοι ἦταν οἱ Αἰγύπτιοι. Παρά ταῦτα, τήν πρώτη θέση στήν θρησκεία τους κατεῖχε ἡ λατρεία τῶν ζώων! Φορεῖς τῆς θείας δυνάμεως καί ἄξιοι τιμῆς

θεωροῦνταν ὁ ταῦρος, ἡ ἀγελάδα, ὁ κροκόδειλος, ἡ κατσίκਾ, ἡ γάτα, ὁ πίθηκος, ὁ σκύλος, τό γεράκι, ἀκόμα καί ὁ ποντικός, τό φίδι καί ὁ βάτραχος, ἀκόμα καί ὁ κύνδαρος.

Ὁ τεράστιος ποταμός Νεῖλος, ὁ ὁποῖος διασχίζει ὅλη τήν Αἴγυπτο, ἐθεωρεῖτο θεός. Ὁ βασιλιάς τῆς Αἰγύπτου, ὁ Φαραώ, ἐθεωρεῖτο καί αὐτός ὅτι κατάγεται ἀπό τό γένος τῶν θεῶν καί ὁ ἴδιος πρόσφερε θυσίες στόν ἑαυτό του. Οἱ ψεύτικοι αὐτοί θεοί εἰκονίζονταν μέ μορφή ἀνθρώπου καί κεφάλι κάποιου ἀπ' τά ἱερά ζῶα. Οἱ ἀρχαῖοι αἰγυπτιακοί ναοί χτίζονταν ὅχι ὡς τόποι προσευχῆς τοῦ λαοῦ ἀλλά ὡς κατοικίες τοῦ ἱεροῦ ζώου.

Ἡ λατρεία τῶν ζώων ἀπουσίαζε ἀπό τήν θρησκεία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καί τῶν Ρωμαίων. Οἱ πολυάριθμοι θεοί τους ἐνσάρκωναν στό πρόσωπό τους τήν δύναμη, τήν ἀξία καί τίς καλύτερες ιδιότητες τοῦ ἀνθρώπου. Σ' αὐτούς ὅμως ἀποδίδονταν καί ὅλα τά ἀνθρώπινα πάθη: αὐτοί εἶχαν ἔχθρα μεταξύ τους, πόρνευαν, ἐκδικοῦνταν σκληρά τοὺς ἐχθρούς τους, ὅπως τό ἔκανε ὁ ἀνώτατος θεός τοῦ ἐλληνικοῦ πανθέου ὁ Δίας, ὁ ὁποῖος ἐκδικήθηκε τόν Προμηθεά, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκλεψε τήν φωτιά καί δίδαξε τοὺς ἀνθρώπους νά τήν μεταχειρίζονται.

Νομίζω ὅτι αὐτά τά λίγα πα-

ραδείγματα από την Ιστορία της αίγυπτιακής και της έλληνικης θρησκείας, είναι ικανά για να καταλάβετε πόσο συσκοτισμένη ήταν η θρησκευτική συνείδηση των λαών, οί όποιοι κατοικοῦσαν στή γῆ τήν εποχή εκείνη. Τότε συνέβη αυτό τό σπουδαιότατο σέ ὅλη τήν ιστορία της ανθρωπότητος γεγονός, ή κατά σάρκα Γέννησις τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος κατέβηκε ἀπό τούς οὐρανούς καί ἐνσαρκώθηκε ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί της Ὑπεραγίας Παρθένου Μαρίας.

Μέ τήν εἴσοδο τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο, ὅλοι ὅσοι ζοῦσαν στό σκοτάδι καί δέν γνώριζαν τόν ἀληθινό Θεό, ἔλαβαν τήν θεία ἀποκάλυψη. Ὅλους τούς φώτισε «τό φῶς τό τῆς γνώσεως», ὅπως λέει τό ἀπολυτίκιο τῆς μεγάλης γιορτῆς: «Ἡ Γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ, τό φῶς τό τῆς γνώσεως».

Ἄς σκεφτοῦμε καλύτερα τό νόημα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ λόγου «τό Φῶς τό τῆς γνώσεως». Μήπως πρόκειται γιά τό φῶς τῆς διανοίας; Ὁχι, ὅχι, τό νόημα εἶναι πιό βαθύ. Δέν φωτίζεται ἡ κάθε διάνοια ἀπό τό Φῶς τό ἀληθινό. Ἀκόμα καί ὁ θαυμάσιος νοῦς τῶν μεγαλυτέρων φιλοσόφων, τοῦ Πλάτωνα καί τοῦ Ἀριστοτέλη, δέν φωτίζονταν ἀπό τό Φῶς τῆς ἀληθείας, ἐνῶ ἡ διάνοια μερικῶν

ἄλλων φιλοσόφων ἦταν τόσο συσκοτισμένη, ὥστε ἀρνοῦνταν καί μεγάλες πνευματικές ἀλήθειες.

Ἀσύγκριτα μεγαλύτερη τοῦ ἀνθρώπινου νοός εἶναι ἡ διάνοια τοῦ διαβόλου καί τῶν ἀγγέλων του. Ἀλλά σίγουρα ὅμως αὐτοί στεροῦνται τῆς ὁποιασδήποτε κοινωνίας μέ τό φῶς καί ἔτσι ἀποτελοῦν πηγή τοῦ βαδύτερου σκοτους.

Ἡ γνώση, λοιπόν, τήν ὁποία ἔφερε στόν κόσμο ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένη μέ τό θεῖο φῶς, τό ὁποῖο φωτίζει τόν κόσμο. Στό στενό σπήλαιό τῆς Βηθλεέμ τήν μεγάλη εκείνη ἡμέρα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἄναψε γιά μᾶς τό θεῖο αὐτό φῶς, τό ὁποῖο ὅσο μεγάλωνε ὁ Χριστός, φτάνοντας σέ μέτρο ἡλικίας τελείου ἀνδρός, τόσο δυνατότερα ἔλαμπε καί τελικά ἔφτασε στό σημεῖο νά εἶναι ἡ λάμψη του ἀμέτρητες φορές λαμπρότερη τῆς λάμψης τοῦ ἡλίου. Ἐπειδή τό φῶς τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, εἶναι τό θεῖο φῶς.

Στήν Ἁγία Γραφή ὁ ἴδιος ὁ Θεός καί ὁ προαιώνιος Υἱός Του ὀνομάζονται φῶς. Στήν πρώτη καθολική ἐπιστολή του ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος λέει: «καί αὕτη ἐστίν ἡ ἐπαγγελία ἣν ἀκηκόαμεν ἀπ' Αὐτοῦ καί ἀναγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι ὁ Θεός Φῶς ἐστὶ καί σκοτία ἐν Αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία» (Α' Ἰω. 1:5). Καί στό πέμπτο

κεφάλαιο της ίδιας ἐπιστολῆς γράφει: «Οἶδαμεν δέ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦκει καὶ δέδωκεν ἡμῖν διάνοιαν ἵνα γινώσκωμεν τὸν ἀληθινόν καὶ ἐσμέν ἐν τῷ ἀληθινῷ, ἐν τῷ Υἱῷ Αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστῷ. Οὗτος ἐστὶν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ζωὴ αἰώνιος» (Α' Ἰω. 5:20).

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός εἶπε: «Εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ἐν τῇ σκοτίᾳ μή μείνη» (Ἰω. 12:46). Καὶ ἄλλη μεγάλη ἀλήθεια γιὰ τὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ μᾶς ἀποκάλυψε ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, λέγοντας ὅτι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ» (Α' Ἰω. 4:16). Τό φῶς, λοιπόν, τῆς γνώσεως τὸ ὁποῖο ἔλαμψε στὸν ἐθνικὸ κόσμον μὲ τὴν ἐνσάρκωση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία, εἶναι ταυτόχρονα τὸ ἐπουράνιο Φῶς τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, ποὺ φανερῶνει τίς σημαντικότερες ιδιότητες τῆς Οὐσίας Του, οἱ ὁποῖες εἶναι τὸ θεῖο Φῶς καὶ ἡ ὑπερτέλεια Ἀγάπη. Μὲ τὴν λαμπρότητα διδασκαλία Του, τὴν ὁποία πάντα ἐπιβεβαίωνε μὲ τὰ θαύματα καὶ μὲ τίς ἐντολές Του ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ἔδειξε ὅτι εἶναι ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης καὶ μὲ τὸ θάνατό Του πάνω στὸ φρικτὸ σταυρὸ φανέρωσε ὅτι εἶναι

καὶ ἀπέραντη θεία Ἀγάπη.

Ἄς διαβάσουμε ἄλλη μία φορὰ τὸ ἀπολυτίκιο τῶν Χριστουγέννων: «ἡ Γέννησίς Σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ, τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως. Ἐν αὐτῇ γάρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες, ὑπὸ ἄστέρος ἐδιδάσκοντο, Σέ προσκυνεῖν τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, καὶ Σέ γινώσκειν ἐξ ὕψους Ἀνατολήν, Κύριε δόξα σοι».

Στὴν Ἀνατολή, σὲ μία μακρινή χώρα, ὅπου ζοῦσαν σοφοὶ οἱ ὁποῖοι ἐρευνοῦσαν τὴν πορεία τῶν ἀστρῶν καὶ στὴν ἀγνωσία τους, θεοποιοῦσαν τὰ οὐράνια σώματα, ἔλαμψε τὸ θεῖο Φῶς. Οἱ μάγοι ἐντυπωσιάστηκαν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισή ἐνός πρωτοφανοῦς ἀστρου, τὸ ὁποῖο ἀκολοουθοῦσε μία ἀσυνήθιστη πορεία καὶ σάν κάπου νὰ τοὺς ὀδηγοῦσε. Μακρὺς ἦταν ὁ δρόμος καὶ τελικὰ τὸ ἄστρο σταμάτησε πάνω ἀπὸ ἓνα σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ, ὅπου εἶδαν οἱ μάγοι τὸν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης, ποὺ φώτισε τὸν κόσμον καὶ τὸν προσκύνησαν.

Ἄς ἀκολουθήσουμε καὶ ἐμεῖς τοὺς μάγους καὶ ἅς πᾶμε μαζί τους μὲ φόβο στὸ σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ καὶ ἅς Τοῦ προσφέρουμε τίς καθαρὲς καὶ γεμάτες πίστη καρδιές μας. Ἀμήν.

ΓΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ...

Τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Τεγέας Θεοκλήτου

Χριστούγεννα καί γιά ἄλλη μία χρονιά ὁ εὐλογημένος λαός τοῦ Θεοῦ θά ἐορτάσῃ τό μεγάλο καί θαυμαστό γεγονός τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως.

Ἕνα γεγονός ἱστορικῶς καταγεγραμμένο καί συγχρόνως πέρα ἀπό κάθε δυνατότητα πλήρους κατανοήσεως ἀπό τήν ἀνθρώπινη λογική. Εἶναι τό θαῦμα τῶν θαυμάτων.

Ἡ ἀνθρώπινη λογική, ἂν καί δέν μπορεῖ νά κατανοήσῃ τό γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ, προετοιμάστηκε γι' αὐτό ἀπό τόν ἴδιον Θεό καί τούς Προφῆτες Του. Σχεδόν ἐπτά αἰῶνες ἀπό τήν γέννησι τοῦ Χριστοῦ, ὁ Προφήτης Ἡσαΐας εἶχε μιλήσει καί προετοιμάσει τόν Λαό τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἐρχομό τοῦ Μεσσία καί γιά τήν παρθένο κόρη πού θά ἐπέλεγε ὁ Θεός γιά μητέρα Του: «Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ» (Ἠσ. 7:14). Τό ὄνομά Του σημαίνει «Μεθ' ὑμῶν ὁ Θεός». Ὁ Θεός θά

γίνη ἓνας ἀπό ἐμᾶς -κάτι πού δέν θά ἀλλάξει ποτέ- καί ὡς Θεός καί ἄνθρωπος ὁ Αὐτός θά εἶναι ἐσαεὶ ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Τοῦτο τό πρό αἰώνων σχέδιο τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτεται ἴσως περισσότερο κεκαλυμμένο ἀπό ὅ,τι ἔγινε ἀργότερα μέ τούς Προφῆτες-

γιά πρώτη φορά τήν στιγμή τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος. Ὁ Θεός ἀπευδύνεται στόν ἀρχέκακο διάβολο καί τοῦ λέγει: «Ἐχθραν θήσω ἀναμέσον σου καί ἀναμέσον τῆς γυναικός, καί ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου καί ἀναμέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν καί σύ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν» (Γέν. 3:15). Γιά

τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι τό «πρωτευαγγέλιον», ἡ πρώτη ὑπόσχεσις, ἡ πρώτη ἐλπίδα πού δίδεται στόν ἄνθρωπο τῆς πτώσεως γιά τήν ἔλευσι τοῦ Σωτῆρος.

Κι αὐτό τό «πρωτευαγγέλιον» γίνεται χαρμόσυνο «εὐαγγέλιο» τό βράδυ τῶν Χριστουγέννων: «Ἡ

Παρθένος σήμερον, τόν προαιώνιον Λόγον, ἐν Σπηλαίῳ ἔρχεται, ἀποτεκεῖν ἀπορρήτως...».

Τήν νύχτα ἐκείνη, ἡ συλλαβοῦσα τό Θεῖο Βρέφος ἐν παρθενία τόν προσφέρει στήν κτίσι ὀλόκληρο καί πάλι ἐν παρθενία. Κανείς μας δέν μπορεῖ νά κατανοήσῃ τό πῶς ἡ Παναγία μας ἐννοίωσε μπροστά στό θαῦμα αὐτό τῆς παρθενίας. Κανείς μας δέν μπορεῖ νά καταλάβῃ τό πῶς ἐκείνη ἡ θνητή κόρη ἀπό τή Ναζαρέτ κράτησε στά χέρια της «τόν βαστάζοντα πάντα». Ποιά ἦταν τά συναισθήματά της καί πιό τό δέος τῆς ψυχῆς της νά γνωρίζει ὅτι φέρει στά σπλάγχνα της τόν ἴδιο τό Θεό; Γι' αὐτό καί ὁ ἅγιος γράφος τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ παριστᾷ τήν Παναγία νά εἶναι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού στέκεται δίπλα στή φάτνη, πάνω ἀπό τό Θεῖο Βρέφος καί τό προσκυνᾷ. Μάνα καί πιστή ὑπήκοος τοῦ Θεοῦ τήν ἴδια στιγμή! Ἀγκαλιάζει τό βρέφος της καί ἀσπάζεται τόν Θεό Της! Σπαργανώνει ἕνα ἀνήμπορο μωρό καί ντύνει τόν ἄκρως ταπεινωθέντα παντοδύναμο Θεό! Ποιά ἀνθρώπινη λογική μπορεῖ νά προσεγγίσῃ τοῦτο τό μυστήριο;

Οὔτε ὅμως καί οἱ Ἄγγελοι κατανόησαν τό πῶς τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως. Οἱ οὐρανοί ἀνοιξαν καί οἱ Ἀσώματοι ἐξέφρασαν μόνον τήν ἐκπληξί τους δοξολογοῦντες: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ

καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Ἐβλεπαν τόν «ἀχώρητο παντί» νά εὐρίσκεται σέ μία πτωχική φάτνη. Οἱ μάγοι καί οἱ ποιμένες, πάλι, «ἀναγκάστηκαν» τρόπον τινά σέ προσκύνησι τοῦ Θείου Βρέφους ὁδηγούμενοι ἀπό τά θεῖα σημεῖα. Κι ὅμως δέχονται ὅλοι τους μέ πίστι τό γενόμενο!

Ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τό βράδυ τῆς γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου λύθηκαν τά μακροχρόνια δεσμά, ὁ διάβολος καταντροπιάσθηκε, οἱ δαίμονες δραπέτευσαν, ὁ θάνατος καταργήθηκε, ὁ Παράδεισος ἀνοίχθηκε, ἡ κατάρρα ἐξαφανίστηκε, ἡ ἁμαρτία διώχθηκε, ἡ πλάνη ἀπομακρύνθηκε, ἡ ἀλήθεια ἀποκαλύφθηκε, τό κήρυγμα τῆς εὐσέβειας ξεχύθηκε καί διαδόθηκε παντοῦ, ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν μεταφυτεύθηκε στή γῆ, οἱ Ἄγγελοι συνομιλοῦν μέ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐκεῖνο τό βράδυ ὅλα ἔγιναν ἕνα. Κατέβηκε ὁ Θεός στή γῆ κι ὁ ἄνθρωπος ἀνέβηκε στοὺς οὐρανούς. Κατέβηκε ὁ Θεός στή γῆ καί πάλι βρίσκεται στὸν Οὐρανό. Ὁλόκληρος εἶναι στὸν οὐρανό κι ὀλόκληρος εἶναι στή γῆ. Ἐγινε ἄνθρωπος κι εἶναι Θεός. Εἶναι Θεός κι ἔλαβε σάρκα.

Ὁ χρόνος πέρασε. Οἱ αἰῶνες κύλησαν. Ἐκατομμύρια ἀνθρώπων πέρασαν ἀπὸ αὐτὴ τὴ γῆ. Κι ἐμεῖς, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, περνούμε καί πάλι νά ἐορτάσουμε τήν γέννησι τοῦ Χριστοῦ.

Είναι αλήθεια, ότι ο κόσμος προετοιμάζεται κάθε χρόνο γι' αυτή την έορτή. Πώς όμως; Μέσα από τὰ φωτεινά αντικείμενα καί τὰ φανταχτερά στολίδια; Μέσα από τὰ παχυλά ἐδέσματα; Μέσα από τὰ δῶρα; Ίσως καί μέσα από αὐτά... Συχνά ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ξεχνᾷ τὴν οὐσία τῆς έορτῆς. Καί ναι, μπορεί τό μέγα θαῦμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνερμήνευτο ὡς γεγονός, ἀλλά ταυτοχρόνως εἶναι βιώσιμο. Πώς; Μά μέσα από τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Αὐτός εἶναι ἡ Ἀγάπη κι αὐτή τὴν ἀγάπη Του μᾶς προσέφερε καί μᾶς προσφέρει μέ τὴν ἐνανδρώπησί Του.

Τό βράδυ ἐκεῖνο στήν Βηθλε-έμ γεννήθηκε ἐν πλήρει ταπεινώσει ἡ Αὐτοζωή καί ἡ Ἀγάπη. Ἄν ἀγαπᾷς εἰλικρινά, τότε γίνεσαι κατὰ χάριν φορέας καί τῆς δικῆς Του ζωῆς. Ὅπως Ἐκεῖνος ἀγάπησε χωρίς προϋποθέσεις τόν ἄνθρωπο, ἔτσι καί ὁ ἄνθρωπος βρίσκει τὴν πλήρωσί του στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τοῦ συνανθρώπου.

Νομίζω ὅτι τὰ λόγια μίας γερόντισσας τῆς ἐποχῆς μας περιγράφουν ἀπολύτως τό τί σημαίνει ἡ

ἀγάπη πού μᾶς προσφέρει ἡ ἐνανδρώπησι τοῦ Κυρίου μας. «Ὁ Θεός «βρέχει» τὴν Ἀγάπη Του πάνω μου. Ἄν τὴν κρατήσω γιά τόν ἑαυτό μου, θά πεθάνω γιατί δέν θά ἀντέξω τὴν Δύναμή Της. Ἄν μέ ὅλην αὐτὴν τὴν Φωτιά, ἀγαπήσω τόν ἄλλον, γνωρίζοντας ὅτι εἶναι δικιά Του ἡ Ἀγάπη, τότε συμβαίνουν καταπληκτικά πράγματα σ' αὐτόν τόν ἄλλον, πού στήν πραγματικότητα «ἐλκύστηκε» ἀπό τόν Θεό γιά νά ἔρθει νά τόν ἀγαπήσω. Ἀμέσως θά δεῖς νά τοῦ γίνε-ται μία μεταμόρφωση. Χαράζει μία νέα πορεία κι ἂν κατανοήσει ὅτι αὐτή ἡ ἀγάπη δέν εἶναι ἀπό μένα ἀλλά ἀπό τόν Θεόν, ἔρχεται ἡ Εὐλογία πάνω του. Ἀλλιῶς, ἂν δέν τό καταλάβει κι ἀρχίζει νά μ' εὐχαριστεῖ γιά τὴν ἀγάπη αὐτή, τὰ καταστρέφει ὅλα. Ἄν ὅμως τό καταλάβει, τότε κι ἐκεῖνος μέ τὴν σειρά του, θά δώσει σέ ἄλλον καί σέ ἄλλον ἀπ' αὐτὴν τὴν Ἀγάπη, χωρίς ὅμως νά περιμένει ἀνταπόκριση ἢ εὐγνωμοσύνη... Καί τότε, ὅλοι χαιρόμαστε, γιατί νοιώθουμε ἐνωμένοι μέ τὴν Ἀγάπη Αὐτῆς πού εἶναι ὁ Θεός».

Τό μεγάλο ΟΧΙ του Ἰωάννου Μεταξᾶ του Σωτήρη Γλυκοῦ

Υπῆρξε μεγαλειώδης ιστορική στιγμή ἡ 28ῃ Ὀκτωβρίου τοῦ 1940 καί θά πρέπει νά τήν ὑπενθυμίζουμε στίς ἐπερχόμενες γενιές, ἔτσι ὥστε νά παραμένει νωπή στή μνήμη τῶν Ἑλλήνων. Πολλοί ἀναρωτιοῦνται πῶς εἶναι δυνατόν μία μικρή χώρα τῶν 7 ἐκατομμυρίων κατοίκων -τὴν ἐποχὴ ἐκείνη- νά ἐναντιωθεῖ σέ μία μεγάλη δύναμη πού τότε διέθετε ἕναν ἄρτια ἐξοπλισμένο στρατό πάνω ἀπό 500 χιλιάδες, καί νά τόν τρέφει σέ ἀτακτη φυγὴ πάνω στά ἁλβανικά βουνά καί νά ἀπελευθερώσει ὅλη τὴν Βόρειο-Ἡπειρο; Αὐτά δέν ἔγιναν ὡς ἐκ θαύματος, ὡς διὰ μαγείας. Ἦταν σχέδιο μελετημένο μέχρι τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια. Δέν ἔγινε τίποτα στό πόδι. Ὁ Μεταξᾶς δέν ἦταν λοχίας, ἦταν ἀνώτατος ἀξιωματικός ὑψηλοῦ ἐπιπέδου. Ὁ Μεταξᾶς ὑπῆρξε μία κορυφαία στρατιωτικὴ ἰδιοφυΐα καί γνώριζε τίς προθέσεις τοῦ Μπενίτο Μουσολίνι ἐνωρίτερα καί ἀπὸ τὸν τορπιλισμὸ τοῦ καταδρομικοῦ «Ἑλλη», στίς 15 Αὐγούστου ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς τῆς Μεγαλόχαρης, πού ἦταν ἀγκυροβολημένο στό λιμάνι τῆς Τήνου. Παρ' ὅλο πού γνώριζε ἀπὸ τὴν πρώτη

στιγμὴ ὅτι τὸ χτύπημα προερχόταν ἀπὸ Ἰταλικὸ ὑποβρύχιο, δέν ἀνακοινώθηκε τὸ παραμικρό. Ὁ Μεταξᾶς ζητοῦσε χρόνο νά προετοιμαστεῖ καί νά αἰφνιδιάσει τὸν ἀντίπαλο.

Κάποιοι λησμονοῦν φαίνεται ὅτι κανεὶς δέν πάει στόν πόλεμο μέ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Κανεὶς δέν ρίχνεται στή φωτιά τῆς μάχης, ἂν πρῶτα δέν πιστέψει ὁ ἴδιος στό τίμιο ἀγῶνα. «Για τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ καί τὴ λευτεριά τῆς πατρίδας» ἔλεγαν οἱ ἀγωνιστές τοῦ '21. Δέν κερδίζει τὴ μάχη ὁ πολεμιστὴς ἂν δέν ἔχει ἐμποτιστεῖ μέ τὴν ἱερὴ ἰδέα τῆς πατρίδας, ἂν δέν τὸν διακατέχει τὸ ἐθνικὸ φρόνημα. Καί αὐτὸ καλλιεργεῖται μεθοδευμένα καί συστηματικά. Εἶναι θέμα παιδείας καί φυσικὰ πολιτικοῦ ἡγέτη καί ἐμπυχωτῆ.

Στίς μέρες μας, ἐν ὀνόματι τῆς ἀντιπατριωτικῆς ὑστερίας τῶν μαρξιστῶν ἀφ' ἑνός καί τοῦ ἀνθελληνικοῦ ἰδεολογικοῦ μορφώματος τῆς παγκοσμιοποίησης καί τῆς Νέας τάξης πραγμάτων ἀφ' ἑτέρου, ἡ συμπεριφορὰ ὀρισμένων Ἑλλήνων - μέ ἔψιλον μικρό - εἶναι ἀπαράδεκτη καί σκανδαλώδης σέ ὅτι ἀφορᾷ τὴν

έποποιία τῶν Ἑλλήνων τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940. Ἔχει γραφτεῖ καί στόν Τύπο ὅτι κάποιοι «ἐθνοπατέρες» λησμονοῦν νά ὑψώσουν τή γαλανόλευκη στά σπίτια τους ὡς ὀφείλουν κατά τίς ἐθνικές ἐπετείες. Καί κυρίως σάν ἄτομα τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἐχομε δεῖ πολλές φορές ἀπό τηλεοράσεως κάποιους νά καίνε τήν ἑλληνική σημαία καί νά τήν ποδοπατοῦν μέ μίσος ἔξω ἀπό τό Πολυτεχνεῖο. Ἀκούσαμε ἀπό τηλεοράσεως καί διαβάσαμε ἀπό τόν ἑλληνικό τύπο ἐπώνυμους ψευτοδιανοοῦμενους νά δηλώνουν μέ στόμφο ὑπερασπιζόμενοι τούς ἀνθέλληνες πού ἔκαψαν καί ποδοπάτησαν τήν Ἑλληνική σημαία «Ἐλᾶτε τώρα, παιδιά ἦταν, ἕνα πᾶν ἔκαψαν καί τί ἔγινε;».

Ἄκουσα πολιτικό ἄνδρα ἀριστεροῦ ἰδεολογικοῦ προσανατολισμοῦ νά δηλώνει ἀνήμερα τῆς μεγάλης ἐπετείου τῆς 28ης Ὀκτωβρίου: «Ο λαός ζητάει ψωμί, παιδεία, ἐλευθερία καί ὄχι παράτες καί πολεμόχαρα ἐμβατήρια». Θά μπορούσα νά ἀναφέρω οὐκ ὀλίγες περιπτώσεις καί συμπεριφορές ἐπώνυμων Ἑλλήνων πού λαιμορροῦν καί ἀπαξιώνουν τή σημασία τῶν ἐθνικῶν ἐπετειῶν καί τίς ἐκδηλώσεις φιλοπατρίας «ὡς θλιβερά κατάλοιπα ἐθνικιστικῶν ἐξάρσεων βλαπτικῶν γιά τό λαό».

Σάν ἀπάντηση τῶν θλιβερῶν αὐτῶν ἀνθελληνικῶν μηνυμάτων πού θέλουν οἱ ἀπάτριδες καί

ἐχθροί τοῦ ἑλληνισμοῦ νά περάσουν στήν ἑλληνική νεολαία, παραδέτω τή γνώμη διακεκριμένων ξένων πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἀλλά καί ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος γιά τήν ἐποποιία τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 καί τόν ἥρωισμό τῶν Ἑλλήνων στόν ἀγῶνα κατά τοῦ ξένου εἰσβολέα.

Γιάν Σμάτς. Νοτιαφρικανός Πρωθυπουργός τῆς ἐποχῆς ἐκείνης: «Ἡ Ἑλλάς μέ τόν ἥρωισμόν της κατάφερε φοβερό καί ἀθεράπευτο πλῆγμα κατά τοῦ μεγαλείου τῆς Ρώμης καί τοῦ Μπενίτο Μουσολίνι. Πραγματικῶς ἐγεννήθη μία Ἑλλάς ὅπως τήν ὀνειρεύονται οἱ ποιητές».

Ἄντονυ Ἡντεν. Ὑπουργός Ἑξωτερικῶν τῆς Μεγάλης Βρετανίας: «Εμεῖς οἱ Ἀγγλοι δέν θά ξεχάσουμε ποτέ τήν ἀνακούφιση καί τήν παρηγοριά πού μᾶς πρόσφεραν κατά τίς ἀγωνιώδεις στιγμές τοῦ πολέμου, τήν ἥρωική στάση τῶν Ἑλλήνων».

Φ. Ντ. Ροῦσβελτ. Πρόεδρος τῶν ΗΠΑ: «Ἡ Ἑλλάς ἔδωσε τό παράδειγμα τό ὅποιο κάθε ἕνας μας ὀφείλει νά ἀκολουθήσει».

Οὐίνστον Τσώρτσιλ. Πρωθυπουργός τῆς Ἀγγλίας: «Ἡ ἥρωική καί ἱπποτική Ἑλλάς, μέ τόν ἀγῶνα καί τήν ὑποδειγματική στάση τοῦ λαοῦ της, ἀποτελεῖ πρότυπο μέσα στήν ἱστορία τῶν ἐθνῶν καί τῶν αἰώνων». Ὁ ἴδιος ἀκόμα συμπλήρωνε: «Μέχρι τώρα ξέραμε ὅτι οἱ Ἕλληνες πολεμοῦν σάν ἥρωες. Εἰς

τό ἐξῆς θά λέμε ὅτι οἱ ἥρωες πολεμοῦν σάν' Ἑλληνες» καί κατέληγε: «Ἀλίμονό μας ἂν ἐνωθοῦν οἱ Ἑλληνες».

Ἔχω τονίσει ἅπειρες φορές ὅτι ἡ νέα τάξη πραγμάτων τήν ὁποία εὐαγγελίζονται οἱ οἰκονομικά ισχυροί τῆς γῆς, ἀλλά τί περίεργο... καί σύσσωμη ἡ ἀριστερή ἰντελιγκέντσια ἀπεχθάνονται ὅπως ὁ διάβολος τό λιβάνι τήν λέξη «Ἔθνος» μέ ὅτι αὐτό συνεπάγεται: Κοινή θρησκεία, ἱερά σύμβολα, ἥθη, ἔθιμα, κοινή γλώσσα, κοινή ἱστορική κληρονομιά.

Πι' αὐτό καί πολεμοῦν μέ πείσμα κάθε ἐθνική ὄντοτητα, κάθε ἐθνική ἐκδήλωση, ὅ,τιδήποτε φανερώνει ἐθνικισμό. Ἔχουν ἀναγάγει τήν λέξη ἐθνικιστής σέ ὕβρι. Οἱ διασώτες τῆς παγκοσμιοποίησης θεωροῦν πλέον τούς μαρξιστές γραφικούς χρεοκοπημένους καί ἀκίνδυνους ἰδεολῆπτες. Ἐκείνους ὅμως πού μάχονται πλέον εἶναι οἱ Ἑθνικιστές. Διότι μόνο αὐτοί μποροῦν νά τούς χαλάσουν τή «σούπα». Καί τοῦτο γιατί οἱ Ἑθνικιστές πιστεύουν ὅτι: «Ἡ μεγαλοσύνη σά' Ἑθνη δέν μετριέται μέ τό στρέμμα. Μέ τῆς καρδιάς τό πύρωμα μετριέται καί αἷμα» ὅπως ἐπιγραμματικά ἔγραφε ὁ μέγας ποιητής μας Κωστής Παλαμάς.

Τά ἔθνη πού σέβονται τήν ἱστορία τους καί τόν πολιτισμό τους, τά ἔθνη πού θέλουν νά ζήσουν, τονώνουν συνεχῶς καί ἀδιαιλίτως τό ἐθνικό φρόνημα.

Καλλιεργοῦν στήν νεολαία τήν φιλοπατρία.

Μνημονεύουν καί τιμοῦν τούς ἥρωές τους καί βέβαια προετοιμάζουν τούς μελλοντικούς ὑπερασπιστές τῆς πατρίδας τους, ἔτσι ὥστε νά εἶναι ἔτοιμοι νά ριχτοῦν καί στή φωτιά, γιά τήν τιμή τῆς πατρίδας, τή θρησκεία, τήν οἰκογένεια.

Ἡ ἐποποιία τοῦ 1940 ὑπῆρξε γιά τήν πολιτισμένη ἀνθρωπότητα ὄχι μόνο μία ἡρωική πράξη ἐνός λαοῦ πού ἀντιστάθηκε στόν ξένο εἰσβολέα, ἀλλά ἔδινε καί στήν ἀνθρωπότητα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μαθήματα φιλοπατρίας καί αὐταπάρνησης.

Ἡ «Νταίηλυ Τέλεγραφ» στίς 25 Μαρτίου 1941 ἔγραφε: «Ἡ σύγχρονη Ἑλλάς κατέστησε ὅλους τους φιλελεύθερους λαούς ὀφειλέτες της. Ἐθεωρεῖτο ὡς τώρα μία μικρή χώρα ἀπό ἀπόψεως πλούτου καί πληθυσμοῦ. Σήμερα, χάριν τοῦ θάρρους καί τῆς ἀρετῆς πού ἀπέδειξε, ἀξίζει νά ἀναγνωριστεῖ ὡς μεγάλη δύναμη. Καμία ἄλλη σελίδα τῆς τρισέβδοξης ἐλληνικῆς ἱστορίας δέν κάνει μεγαλύτερη τιμή στό ἐλληνικό ὄνομα».

Τί ὅμως ἦταν αὐτό τό κάτι πού ἔδωσε φτερά στήν ἐλληνική ψυχή καί προκάλεσε τόν παγκόσμιο θαυμασμό;

Ἕνας μικρός λαός, 7 περίπου ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων τήν ἐποχή ἐκείνη, νά ὑψώνει ἀνά-

στημα καί πυγμή σέ δύο σιδε-
ρόφρακτες αὐτοκρατορίες τοῦ
Μουσολίνι καί τοῦ Χίτλερ;

Μήπως ἦταν ἓνα θαῦμα; Ὅπως
πολλοί ἀναρωτήθηκαν, ἡ μήπως
ἦταν κάποια εὐφύης στρατιωτική
τακτική τῶν Ἑλλήνων ἀξιωμα-
τικῶν ποῦ κατατρόπωσε καί ἔτρε-
ψε σέ ἔκτακτη φυγή 500 χιλιάδες
ἄρτια ἐξοπλισμένους καί ἐμπειρο-
πόλεμους Ἰταλούς στρατιῶτες; Τί
νά ἦταν ἐπιτέλους αὐτό τό κάτι,
πού ἔδινε φτερά στούς Ἑλληνες
φαντάρους καί γιγάντωνε τή θέ-
λησή τους καί τοὺς μετέτρεπε σέ
ἡμίθεους στά μάτια τῶν Ἰταλῶν;

Οὕτε θαῦμα ἦταν, οὔτε βέβαια
εὐφύης στρατιωτική τακτική τῶν
Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν. Ὁ ἐλληνι-
κός λαός ἦταν προετοιμασμένος
ψυχικά καί πνευματικά.

Υπῆρξε μία συνεχῆς καί ἀδιά-
λειπτη καλλιέργεια τοῦ ἐθνικοῦ
φρονήματος ἀπὸ τό κράτος. Ἐνα
κράτος ἄριστα ὁργανωμένο μέ
ἓναν ἐμπνευσμένο καί ὑπεύθυνο
ἡγέτη. Μὲ παιδεία ἀντάξια τῶν
καιρῶν καί τῆς ἀποστολῆς της.
Καί πάνω ἀπ' ὅλα ἓναν Τύπο
πού μπορεῖ νά μὴν εἶχε ἐλευθε-
ροτυπία τοῦ σήμερα, τὴν ἐλευ-
θεροτυπία τῶν ρύπων καί τῶν
πορνοσελίδων. Χωρὶς τὰ ρυπο-
γόνα τηλεοπτικά προγράμμα-
τα ποῦ ἀποβλακώνουν τὸν λαό
καί τὸν καθιστοῦν ἀδρανῆ, ἄβου-
λο καί ἀνίκανο νά ἀνταποκρι-
θεῖ στίς μεγάλες προσδοκίες του
καί στό πανεθνικὸ κάλεσμα ὑπέρ

τῆς πατρίδος. Εἶχε ὅμως δημοσι-
ογράφους ἄξιους τῆς ἀποστολῆς
τους καί ὑπεύθυνους στίς κρίσι-
μες στιγμές τοῦ ἔθνους. Αὐτοὶ
ἀνέλαβαν νά καλλιεργήσουν τό
αἶσθημα τῆς φιλοπατρίας καί τοῦ
ἐθνικοῦ φρονήματος μέ ἐκεῖνα
τά φλογερά ἄρθρα ποῦ ἀναζω-
πύρωναν τὴν ἐθνικὴ φλόγα καί
τὴν μετουσίωναν σέ ἥρωικές πρά-
ξεις πανεθνικοῦ μεγαλείου. Εἶναι
γνωστὴ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ δημοσι-
ογράφου Γεωργίου Βλάχου πρὸς
τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ. Οἱ Ἑλληνες
δημοσιογράφοι οἱ ὅποιοι ἦσαν -οἱ
περισσότεροι- καί ταλαντοῦχοι
συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης,
ἐμψύχωναν τὸν λαό καί χαλύ-
βδωναν τὴν ψυχὴ του.

Τό ἥρωικὸ ἔπος τοῦ 1940 δέν
ἦταν μία πράξη συμπτωματι-
κῆ ἐνός λαοῦ ἢ μία συγκυριακὴ
ἀντιμετώπιση ἐνός ὑπερφιάλου
δικτάτορα ποῦ πίστεψε ὅτι μπο-
ρεῖ νά ποδοπατεῖ τὰ ἰδανικά ἐνός
ἱστορικοῦ λαοῦ καί νά ἀπαξιῶνει
τίς ἱστορικές καταβολές του.

Τό ἔπος τοῦ 1940 προετοιμά-
στηκε μεθοδικά ἀπὸ ὑπεύθυνους
καί καταξιωμένους ἀνδρώπους
καί βέβαια ἀπὸ ἓναν ἐμπνευσμένο
ἡγέτη, τὸν Ἰωάννη Μεταξά, ποῦ
ἐντυπωσίασε ἀκόμα καί τὸν Ἰτα-
λὸ πρέσβη Γκράτσι, ὅταν ἐκεῖνος
τοῦ ἐπέδωσε τό ἴταμο τελεσίγρα-
φο γιὰ τὴν παράδοση τῆς Χώρας
μας. «Να ἐπιτραπεῖ ἡ εἴσοδος ἰτα-
λικῶν στρατευμάτων στό ἑλληνι-
κὸ ἔδαφος».

Υπάρχουν κάποιοι Έλληνες μέ
ἐψιλον μικρό, ανιστόρητοι και
ἐμπαθεῖς, πού ισχυρίζονται ὅτι
τό ἥρωικό «ΟΧΙ», τό σύμβολο
αὐτό τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἑλλη-
νικοῦ λαοῦ, τό εἶπε ὁ λαός και ὄχι
ὁ πρωθυπουργός τῆς χώρας τῆς
ἐποχῆς ἐκείνης. Ὅποια ἱστορική
ἀνακρίβεια και ἄκρατος φαρσα-
ϊσμός και ἱστορικό ψεῦδος! Εἶναι
κρίμα γιά τήν Ἑλλάδα, γιά τήν
ἱστορική ἀλήθεια, γιά τίς μέλλου-
σες γενιές νά μήν ἀναγνωρίζεται
στόν ἐμπνευσμένο αὐτόν ἡγέτη,
τουλάχιστον ἡ ἀλήθεια ἐκείνης
τῆς τραγικῆς ἱστορικῆς στιγμῆς
και ἡ πατρότητα τοῦ ἱστορικοῦ
και μεγαλειώδους «ΟΧΙ» πού ἀνή-
κει ἀποκλειστικά και μόνο στόν
μεγάλο Ἑλληνα πατριώτη Ἰωάν-
νη Μεταξά. Γιά τήν πληρέστερη
κατανόηση ἐκείνης τῆς ἱστορικῆς
στιγμῆς πού ὁ ἑλληνικός λαός
κοιμᾶται τόν ὕπνο τοῦ δικαίου,
γιατί ἐμπιστεύονται και τιμᾶ τόν
ἡγέτη του, θεωρῶ χρήσιμο και
ἀναγκαῖο νά περιγράψω τά λόγια
τοῦ Ἰταλοῦ πρέσβη σέ συγγραφή
τοῦ βιβλίου του, μετά τό πέρας
τοῦ πολέμου.

«...Εἰς τήν ἐν Κηφισιά οἰκίαν
τοῦ Ἰωάννου Μεταξά μετέβην
ὀλίγον πρό τῆς 3ης ὥρας.

Και ὄχι μέ αὐτοκίνητο τῆς πρε-
σβείας, ἀλλά μέ μικρόν ἰδιωτικόν
αὐτοκίνητον τοῦ στρατιωτικοῦ
ἀκολουθού, ὀδηγούμενον ὑπό
τοῦ ἰδίου και συνοδόν ἓνα μόνο
διερμηνέα διά νά συνεννοηθεῖ

μέ τόν σκοπόν. Ἐφθάσαμεν ἔξω
τῆς οἰκίας τοῦ Μεταξά ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ Δαγκλῆ 10 στήν Κηφισιά
ἀκριβῶς εἰς τās τρεῖς παρά δέκα.
Ὅταν ὁ συνοδεύων ἡμᾶς διερμη-
νεύς, εἶπεν εἰς τόν σκοπόν ὅτι ὁ
πρεσβευτής τῆς Ἰταλίας ἐπιθυμεῖ
νά κάμει μίαν ἐπείγουσαν ἀνα-
κοίνωσιν εἰς τόν πρωθυπουργόν.
Ὁ σκοπός ἤρχισεν νά κτυπᾶ ἐπα-
νειλημμένως τό κουδούνι, διά νά
ξυπνήσει τήν ὑπηρεσίαν. Μέχρις
ὅτου δοθεῖ ἀπό μέσα ἡ ἀπάντη-
σις -και παρῆλθαν ἀρκετά λεπτά
διότι φυσικόν ἦτο κατά τήν ὥρα
ἐκείνη ὅλοι νά κοιμοῦνται- ἡ ἀγω-
νία μου εἶχε ἐνταθῇ και ἡ συνεί-
δισίς μου μέ ἐπῆξε σκεπτόμενος
ὅτι τήν στιγμὴν ἐκείνην ἐγινόμην
συνένοχος μίας ἀτιμίας. Εἶδα ἐπι-
τέλους νά ἀνάβῃ τό φῶς και τόν
Μεταξά νά κατεβαίνει. Μέ ἐγνώρι-
σε και ἐδιέταξεν τόν σκοπό νά μέ
ἀφήσῃ νά περάσω. Μοῦ ἔδωσε τό
χέρι και μέ ὀδήγησεν σέ ἓνα μικρό
σαλονάκι.

Μόλις ἐκαθήσαμεν τοῦ εἶπα
ὅτι ἔχω ἐντολήν τῆς κυβερνήσεώς
μου νά τοῦ κάμω μίαν ἀνακοίνω-
σιν και τοῦ ἔδωσα τό ἔγγραφον.
Ἦρχισε μετά προσοχῆς νά τό δια-
βάξῃ. Παρηκολούθησα τήν συγκί-
νησίν του και εἰς τὰ χέρια του και
εἰς τὰ μάτια του. Ὅταν ἐτελείω-
σεν τήν ἀνάγνωσιν, ἐσήκωσε τό
κεφάλι του και ἐκάρφωσε τά μά-
τια ἐπάνω μου. Μέ σταθεράν φω-
νήν και βλέποντας μέ κατάματα
μοῦ εἶπε:

Αυτό σημαίνει πόλεμον.

Τοῦ ἀπάντησα ἀργά-ἀργά ὅτι τοῦτο θά ἦτο δυνατόν νά ἀποφευχθῇ ἂν ἡ ἐλληνική κυβέρνησις ἔδιδε διαταγήν νά ἐπιτραπῇ εἰς τὰ τμήματα τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ πού θά ἐκινοῦντο τήν 6ην πρωινήν νά περάσουν.

Μοῦ ἀπήντησεν: ΟΧΙ. Διότι καί τεχνικῶς ἀκόμη θά ἦτο ἀδύνατον νά γίνη.

Τότε πρόσθεσα: Ἄν ὁ στρατηγός Παπάγος ἤμποροῦσε διά τοῦ ἀσυρμάτου νά διαβιβάσῃ μίαν διαταγήν εἰς τὰς διοικήσεις τῶν μονάδων νά μή παρεμβάλλουν ἐμπόδια εἰς τὰ τμήματα τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ...

Ὁ Μεταξᾶς μέ διέκοψε καί μοῦ εἶπεν: ΟΧΙ. Ἀδύνατον. Ἡ εὐθύνη τοῦ πολέμου βαρύνει ἀπολύτως τήν Ἰταλικήν κυβέρνησιν. Διότι ἐγνώριζε πολύ καλά ὅτι ἡ Ἑλλάς ἦτο ἀποφασισμένη νά ὑπερασπισθῇ τό ἔδαφός της ἐναντίον οἰουδήποτε πού θά ἀπεπειρᾶτο νά τό παραβιάσῃ. Ἐψιθύρισα: Δέν χάνω τήν ἐλπίδα.

Ὁ Μεταξᾶς ἐσηκώθη καί μέ συνόδευσεν μέχρι τῆς θύρας χωρίς νά μοῦ δώσῃ ἀπάντησιν. Ἐφυγα ὑποκλινόμενος μέ τόν βαθυτέρον σεβασμόν πρό τοῦ γέροντος αὐτοῦ, πού ἐπροτίμησε τήν θυσίαν ἀντί τῆς ὑποδουλώσεως. Ἐφυγα ταπεινωμένος καί μέ σφυγμένην τήν ψυχήν μου ἀπό μῖσος πρὸς τό ἐπάγγελμά μου».

Ἡγέτες μέ ὕψιστο αἶσθημα φι-

λοπατρίας καί αὐταπάρνησης σάν τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ σπάνια ἀναφύονται στήν ἱστορική ἀναδρομή τῆς Ἑλλάδος. Οἱ πολιτικάντηδες καί ὁ ἐθνοκτόνος Τύπος τόν κατηγορήσαν ὅτι κατέλυσε τό κοινοβούλιο καί ἐπέβαλε τήν δικτατορία. Ὅμως τό γιατί καί τό πῶς, κανείς δέν τολμᾷ νά τό ἀναφέρει ἢ μᾶλλον ἐλάχιστοι τόλμησαν νά ποῦν τήν ἀλήθεια. Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ὑπῆρξε μία στρατιωτική ἰδιοφυΐα πού τήν εἶχε παραδεχτεῖ καί ἀναγνωρίσει καί ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος. Γι' αὐτό καί τόν εἶχε στρατιωτικό σύμβουλο γιά μεγάλο χρονικό διάστημα. Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ὁ μεγαλύτερος αὐτός ἡγέτης, μετέβαλε μέσα σέ 4 χρόνια τήν Ἑλλάδα ἀπό ἐρείπιο πού τήν παρέλαβε, σέ «μεγάλη καί ἰσχυρή δύναμη», ἀναγνωρισμένη ἀπό τήν διεθνή κοινότητα.

Τόν κατηγορήσαν ὡς γερμανόφιλο καί πράγματι ἦταν. Θαύμαζε τήν πειθαρχία καί τήν τάξη τῶν Γερμανῶν καί δέν τό ἔκρυβε ἄλλωστε. Ἀλλά πάνω ἀπ' ὅλα ἀγαποῦσε καί λάτρευε τήν Ἑλλάδα. Ἀγαποῦσε μέ πάθος τήν πατρίδα του καί αὐτό τό ἀπέδειξε στήν πράξη. Λέγεται ὅτι οἱ Ἄγγλοι δέ τοῦ εἶχαν ἐμπιστοσύνη, διότι πίστευαν ὅτι μέ τόν Μεταξᾶ στήν ἐξουσία ἡ Ἑλλάδα θά μείνῃ οὐδέτερη, γεγονός μάλιστα πού θά διευκόλυνε τήν πολιτική τῆς Γερμανίας στόν πόλεμο κατά τῆς Ρω-

σίας. Αυτό άλλωστε λέγεται πώς δημιούργησε την αίτια της δολοφονίας του, όπως ψιθυριζέτο από τους φίλους και συμπολεμιστές μας Άγγλους, στις 29 Ιανουαρίου 1941.

Οί ήγέτες γεννιοῦνται, δέν κατασκευάζονται. Οί κατασκευασμένοι ήγέτες τά τελευταία χρόνια ἐπιλέγονται ἐπιμελῶς καί ἐκπαιδεύονται σέ διάφορα κέντρα ἐξουσιαστικῶν δυνάμεων. Συνήθως ὑψηλοῦ ἐπιπέδου πανεπιστήμια καί βέβαια στοχεύουν στήν οἰκονομική πολιτική καί πολιτιστική ἐκμετάλλευση ἑνός τόπου, μίας χώρας ἀπό τήν ὁποία προέρχονται τά ἐπιλεγμένα αὐτά ἄτομα. Τέτοια κέντρα διαθέτουν κυρίως οἱ ΗΠΑ, ἀλλά διέδετε κάποτε καί ἡ πρώην Σοβιετική Ἑνωση. Καί μάλιστα ἡ πρώτη διδάξασα στό εἶδος τῶν ἡγετῶν-πρακτόρων...

Υπάρχουν Ἑλληνες πολιτικοί ήγέτες πού δέν ὑπάκουσαν τοὺς ἐντολεῖς τους καί αὐτοὶ δολοφονήθηκαν ἐν ψυχρῷ. Ἄλλοι πετάχθηκαν στόν καιάδα τῆς ἱστορίας. Δυστυχῶς, τοὺς ήγέτες πού ἀνέβασαν τήν Ἑλλάδα στό ὑψηλότερο βᾶθρο τῆς παγκόσμιας πολιτικῆς κονίστρας, ἐμεῖς οἱ Ἑλληνες τοὺς ἀπαξιώσαμε. Βάλαμε ταφόπλακα στό τιτάνιο ἔργο τους, τοὺς ἀποκαλέσαμε ἀνάξιους ἐθνικιστές καί φασίστες. Υπάρχουν ταυτόχρονα καί κάποιοι ἄλλοι πολιτικοί ἄνδρες πού ἔφεραν τήν καταστροφή, πολιτιστική, πνευ-

ματική καί οἰκονομική. Αὐτούς, ὁ λαός ὁ πάντα προδομένος καί πάντα ἀπληροφόρητος, σωστά καί ὑπεύθυνα ἀπό τά ἐθνοκτόνα Μ.Μ.Ε., τοὺς ἀνέβασε στά ὕψη ὡς καταξιωμένους πολιτικούς καί ἐθνοσωτῆρες. Ἀναφέρω ὡς παράδειγμα δύο χαρακτηριστικούς πολιτικούς ήγέτες οἱ ὁποῖοι ἦταν πράγματι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι. Γιά νά ἀντιληφθοῦμε τό ἦθος καί τό ὕφος τοῦ ἀνθρώπου ἀπό μίαν ἄλλη ὀπτική γωνία. Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ὑπῆρξε ἕνας ἰδανικός ἀξιωματικός, σπουδασμένος σέ ἀνώτατο στρατιωτικό ἐπίπεδο στή Γερμανία καί ἀπό λοχαγός ἀκόμα τοῦ ἀνατέθηκαν ὑπηρεσίες ὑψίστης ἐθνικῆς σημασίας, τίς ὁποῖες θά ἔπρεπε νά εἶχαν ἀναθέσει οἱ ἐπιτελεῖς τῆς ἐποχῆς ἀπό συνταγματάρχη καί ἄνω. Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος γιά παράδειγμα, βλέποντας τίς ἱκανότητες τοῦ νεαροῦ λοχαγοῦ, τόν προσέλαβε στό ἐπιτελεῖο του ὡς στρατιωτικό σύμβουλο.

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ἦταν ἐκεῖνος πού μέ διαταγή τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἐστάλη στήν Θεσσαλονίκη ὑπό τόν ταγματάρχη Βίκτωρα Δούσημανη -οὐσιαστικά στόν Μεταξᾶ ὁ Βενιζέλος εἶχε μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη- νά παραλάβει τήν πόλη, ὑπογράφοντας τά σχετικά πρωτόκολλα ἀπό τόν Τοῦρκο Στρατηγὸ Χασάν Ταχσίν Πασᾶ στις 26 Ὀκτωβρίου 1912. Ἀπό τό 1912 ὁ Μεταξᾶς μέχρι τό

1936 παρακολουθεῖ μεθοδικά τήν πολιτική κατάσταση καί τόν θανάσιμο διχασμό τῶν Ἑλλήνων καί λυπᾶται βαδύτατα. Οἱ βενιζελικοί μάχονται θανάσιμα τοὺς βασιλικούς καί ἀντίδετα. Τό μῖσος μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν παρατάξεων ὑπῆρξε πολλές φορές ἀποτροπαιο μέχρι παρανοϊκό. Στά 24 χρόνια πού μεσολαβοῦν ἀπὸ τό 1912 μέχρι τήν ἡμέρα πού παρέλαβε τά ἡνία τῆς χώρας ὁ Μεταξᾶς, ἔχουν πραγματοποιηθεῖ 48 ἐκλογικὲς ἀναμετρήσεις κάθε 6 μῆνες περίπου καί ἐκλογές. Πότε κυβερνοῦν οἱ βενιζελικοί καί πότε οἱ βασιλικοί. Ἀναλαμβάνουν τά ἡνία τῆς χώρας οἱ μὲν, ἐξορίζουν καί διώκουν ἀνηλεῶς τοὺς δέ καί τούμπαλιν. Οἱ ἐπαναστάσεις καί τά πραξικοπήματα εἶναι οὐκ ὀλίγα. Ἀρκεῖ νά σημειωθεῖ κατὰ τήν ὁλθρία ἐκστρατεία γιὰ τήν ἀπελευθέρωση τῆς Κωνσταντινούπολης, μία θλιβερή στιγμή τοῦ ἐλληνισμοῦ, τήν πανωλεθρία πού ὑπέστη ὁ ἐλληνικὸς στρατός.

Ἐδῶ θά πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι ὁ τότε πρωθυπουργὸς Δημήτρης

Γούναρης, παρουσία τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ Πέτρου Πρωτοπαπαδάκη καί τοῦ Νικολάου Θεοτόκη, Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, κάλεσε τόν Μεταξᾶ καί τόν παρακάλεσε νά ἀναλάβει τήν ἐκστρατεία. Ὁ Μεταξᾶς ἀρνήθηκε λέγοντάς του ὅτι ἡ μάχη εἶναι χαμένη καί εἶναι παράτολμη μία τέτοια ἐνέργεια. Τοὺς παρέδωσε δέ ἐπιχειρήματα μέ ἀδιάσειστα στοιχεῖα γιὰ τοῦ λόγου τό ἀληθές. Οἱ τρεῖς πολιτικοὶ χρησιμοποίησαν ἀκόμα καί πλάγια μέσα προτείνοντάς τους τήν ἀρχιστρατηγία τῆς ὅλης ἐκστρατείας. Ὁ Μεταξᾶς ἐπέμενε ἀκλόνητος στήν ἀρχική του θέση, ἀρνούμενος κάθε ἀνάμιξη σέ αὐτὴ τήν καταστροφική ὅπως προέβλεπε ἐκστρατεία, πού εἶχε σάν συνέπεια τόν ξεριζωμὸ τοῦ ἐλληνικοῦ πληθυσμοῦ ἀπὸ τά πάτρια ἐδάφη, ὅπως ἄλλωστε εἶχε προβλέψει ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς. Δέν εἰσακούστηκε ὁ μεγάλος αὐτὸς ἡγέτης μέ τραγικὸ ἀποτέλεσμα τήν Μικρασιατικὴ καταστροφή.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΟΣΙΟΥ ΔΑΥΙΔ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΔΕΚΑΖΕΙΟΥ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΥ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ

Τό Δεκάξειον Γηροκομείον τῆς Τριπόλεως ἔχει ἱστορία σχεδόν 60 χρόνων καὶ ἀποτελεῖ δωρεὰ τῆς οἰκογενείας Βασιλείου Δεκάζου ἀπὸ τοῦ χωρίου Μερκοβούνιον (πλησίον τοῦ Γηροκομείου), ἡ ὁποία ἀφιέρωσε τὴν περιουσίαν της διὰ τὴν ἀνέγερσιν καὶ λειτουργίαν ἑνὸς Γηροκομείου.

Ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κυρὸς Γερμανὸς Ρουμπάνης, ὁ ἀπὸ Κεφαλληνίας 1934, καὶ Μαντινείας ἀπὸ 1951-1964 κατὰ τὸ ἔτος 1962, ἀξιοποιώντας τὴν Διαθήκην τοῦ αἰοδύμου Βασιλείου Δεκάζου, ἔθεσε τὸν θεμέλιο λίθον καὶ εἰς σύντομο χρονικὸ διάστημα ἀνήγειρε τὸ Δεκάξειον Γηροκομείον Τριπόλεως. Ἡ ἐπιθυμία του νὰ λειτουργήσῃ τὸ νέο Ἰδρυμα δέν ἐπετεύχθη δυστυχῶς, διότι ὁ Μητροπολίτης Γερμανὸς ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὴν 21ην Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1964.

Ὁ διάδοχός του, μακαριστὸς Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κυρὸς Θεόκλητος Φιλιππαῖος (διετέλεσε Μητροπολίτης ἀπὸ τὸ 1965 ἕως τὸ 1995) ἐνήργησε διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἐκκρεμουσῶν γραφειοκρατικῶν διαδικασιῶν καὶ συντόμως τὸ Δεκάξειον Γηροκομείον ἔλει-

τούργησε ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ προστασίαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἀφοῦ εἰς τὸν περίβολον τοῦ Γηροκομείου ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Θεόκλητος ἀνήγειρε Ἱερὸν Ναὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων τοῦ Θαυματουργοῦ.

Τὰ ἔτη ποὺ ἀκολούθησαν ἀπέδειξαν τὴν ἀνάγκην ὑπάρξεως ἑνὸς τέτοιου Ἰδρυματος εἰς τὴν καρδιά τοῦ Μωριά. Ἰδιαιτέρως ὁ κόσμος τῆς Τριπόλεως, Κλήρος καὶ Λαὸς, ἐπέδειξε μεγάλη ἀγάπη καὶ σεβασμὸ πρὸς τὸ Ἰδρυμα διὰ τοὺς γέροντες καὶ τὸ ἐστήριξε καὶ συνεχίζει νὰ τὸ στηρίζει ποικιλοτρόπως. Πίσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀγάπην ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει ἡ ὑποδειγματικὴ λειτουργία τοῦ Ἰδρυματος μέ τὴν οἰκογενειακὴ θαλπωρὴ, τὴν ζεστὴ ἀγκαλιά διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς τρίτης ἡλικίας, τὴν ἀμέριστον περίθαλψιν ἐγκαταλελειμμένων ἀπὸ τίς

οικογένειές τους, τήν παροχήν στέγης εἰς ἐκείνους πού ἀπέμειναν μόνοι καί χρειάζονται ἀγάπη καί στήριξι. Καί πάλι πίσω ἀπό τήν διαχρονικῶς ὑποδειγματική λειτουργίαν τοῦ Γηροκομείου ὑπῆρξε καί ὑπάρχει ὁ ἀμέριστος κόπος καί ἡ ἀγωνία τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου, τῶν Ἱερῶν τῶν διακονούντων τίς λειτουργικῆς ἀνάγκες τοῦ Γηροκομείου, τῶν λαϊκῶν ἐργαζομένων καί ὧσων ἐδελοντικῶς προσέφεραν καί προσφέρουν εἰς τό Ἱδρυμα.

Μετά τήν ἐν Κυρίῳ κοίμησιν τοῦ Μητροπολίτου Θεοκλήτου τήν 9ην Ἰανουαρίου 1995, τά πνευματικά ἡνία τῆς Μητροπόλεώς μας ἀνέλαβε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἔστρεψε τήν προσοχήν του πρὸς τό Δεκάξειον Γηροκομεῖον. Ὅπως ὅλοι μας βιώνουμε, ὁ χρόνος ἀφήνει

τά σημάδια του εἰς κάθε ζωντανό καί μὴ ὄργανισμό. Ἡ φθορά ὡς φυσική συνέπεια δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τήν διαδρομὴ τῆς ἐδῶ ζωῆς τοῦ κτιστοῦ κόσμου. Αὐτό συνέβη καί μέ τό Δεκάξειον Γηροκομεῖον. Τά χρόνια κύλισαν καί τό ἄλλοτε νέο κτίριον πρόδιδε μέ τρόπον ἔντονον τήν ἡλικίαν του. Εἶχε κι ἐκεῖνο εἰσελθεῖ εἰς τήν δικήν του τρίτην ἡλικίαν. Ἔτσι, ὅταν ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Μητροπολίτης Μαντινείας καί Κυνουρίας ἐφρόντισε ἀμέσως διὰ τήν ἀνακαίνισιν τοῦ πεπαλαιωμένου πλέον Γηροκομείου.

Ὅπως ὁ ἴδιος πιστεύει καί ἔχει ἐκφράσει πολλάκις, τό πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας, καί τοῦ τρόπου ζωῆς, ὁ ὁποῖος συχνά ἐκφράζει ἀναλγησίαν πρὸς τίς ἀνάγκες τοῦ συνανθρώπου, εἶναι «ὁ πτω-

χός γέροντας πού, ἐνῶ ἔδωκε ὅλη τήν ἱκμάδα τῆς ψυχῆς καί τῆς ζωῆς του, τώρα μένει μέσα σέ μία ἀνάλγητη κοινωνία ἐγκαταλελειμμένος καί ἔρημος, ξεσκλίδι τῆς ζωῆς, καί ἀπό τήν οἰκογένειά του καί ἀπό τήν πολιτεία του». Τίς τελευταῖες δεκαετίες ἡ ἀνάγκη διὰ στέγασιν τῶν γερόντων αὐξήθηκε. Τήν ἀναλγησίαν πρὸς τόν συνάνθρωπον προσπαθεῖ νά καλύψῃ ἡ τοπική μας Ἐκκλησία. Ἔτσι, ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας ἔπειτα ἀπὸ μεγάλο ἀγῶνα κατάφερε τήν ἀνέγερσιν νέου Γηροκομείου εἰς τό Λεωνίδιον Κυνοῦρίας ὑπὸ τήν ἐπωνυμίαν «Ὁ Ἅγιος Λεωνίδης» καί παραλλήλως τήν ἀνέγερσιν τῆς νέας πτέρυγας τοῦ Δεκαζείου Γηροκομείου.

Κύριοι δωρητές τῆς νέας πτε-

ρυγας τοῦ Δεκαζείου Γηροκομείου ἦσαν ἡ μακαριστὴ Εὐγενία Τριανταφυλλάκου, οἱ Κωνσταντῖνος καί Γεωργία Χαραλαμποπούλου, ὁ Βασίλειος Κωτσιρίλος καί πολλοὶ ἄλλοι ἀνώνυμοι δωρητές. Μὲ τὴ συνδρομὴ ὅλων δημιουργήθηκε ἡ ἐπιβλητικὴ νέα πτέρυγα 5.000 τετραγωνικῶν μέτρων.

Τὰ ἐγκαίνια τῆς Πτέρυγας αὐτῆς ἐτέλεσε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ κατὰ τήν ἐπίσκεψίν του εἰς τήν Ἱερὰν Μητρόπολιν Μαντινείας καί Κυνοῦρίας τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους 2009, προσκεκλημμένος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας. Ἔτσι, ἡ νέα πτέρυγα παρεδόθη εἰς τήν περίθαλψιν τῶν γερόντων τοῦ τόπου μας μὲ νέες σύγχρονες ἐγκαταστάσεις καί

ύπηρεσίες.

Ἐντός τῆς νέας πτέρυγας τοῦ Γηροκομείου, ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας οἰκοδόμησε ἐσωτερικό Ναῦδριον ἐπ' ὄνόματι τοῦ Ὁσίου Δαυίδ τοῦ Γέροντος τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, τόν ὅποιον ἰδιαιτέρως εὐλαβεῖται. Πρόκειται διά καλαισθητόν Παρεκκλήσιον, τό ὅποιον προσφέρει τήν ἄνεσιν τῆς λειτουργικῆς συμμετοχῆς ἀφοῦ κάποιοι ἐκ τῶν τροφίμων δέν δύνανται νά μεταβοῦν εἰς τό Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς τόν περίβολον τοῦ Ἰδρύματος.

Δέκα ἔτη ἀπό τότε πού ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης μετά τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας, ἐγκαινίασαν τήν νέα πτέρυγα τοῦ Δεκαζείου Γηροκομείου, ἔφτασε ἡ στιγ-

μή καί διά τόν Ἐγκαινιασμόν τοῦ Παρεκκλησίου τοῦ Ὁσίου Δαυίδ, τήν Κυριακήν 27ην Ὀκτωβρίου 2019.

Τήν παραμονή, Σάββατον 26ην Ὀκτωβρίου, ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας ἐτέλεσε τήν Ἀκολουθίαν καταθέσεως τῶν Ἱερῶν Λειψάνων εἰς τόν παρακείμενον ἐγκαινιασμένον Ἱερό Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου καί ἐν συνεχείᾳ χοροστάτησε τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ. Τόν Σεβασμιώτατον κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ πλαισίωσαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νεαπόλεως καί Σαμαρείας (τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων) κ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ, ὁ ὅποιος τυγχάνει τρόφιμος τοῦ Ἰδρύματος, καθώς καί πλῆθος Ἱερέων τῆς Ἐπαρχίας μας.

Κατά τήν κυριώνυμον ἡμέραν, μετά τήν Ἀκολουδίαν τοῦ Ὁρθρου, εἰς τήν ὁποίαν χοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαντινείας καί Κυνουρίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ἀκολούθησε ἡ Τελετή τῶν Ἱερῶν Ἐγκαινίων, συμμετέχοντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τεγέας κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ καί Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως. Ἀμέσως μετά ἐτελέσθη ἡ πρώτη Θεία Λειτουργία εἰς τόν Ἱερό Ναόν τοῦ Ὁσίου Δαβίδ τοῦ Γέροντος ὑπό τῶν δύο Ἀρχιερέων.

Ἀξίζει νά ἀναφέρουμε καί λίγα στοιχεῖα ἀπό τόν βίον τοῦ Ὁσίου εἰς τόν ὁποῖον ὁ Σεβασμιώτατος ἀφείρωσε τό Παρεκκλήσιον

τῆς νέας Πτέρυγας τοῦ Δεκαζείου Γηροκομείου Τριπόλεως. Ὁ Ὁσίος Δαβίδ ἐγεννήθη εἰς τή Γαρδενίτσα τοῦ Νομοῦ Φθιώτιδας, πιθανῶς τό τελευταῖο τέταρτον τοῦ 15ου αἰῶνος (περί τό 1490 ἢ τό 1485) καί ἔζησε περίπου ὡς τό πρῶτο μισό τοῦ 16ου αἰῶνος.

Ὅταν ἦταν 3 ἐτῶν, εἶδε τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Πρόδρομο, ὁ ὁποῖος τόν παρότρυνε νά τόν ἀκολουθήσῃ. Εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν ἐγκατέλειψε τήν πατρίδα του καί μαζί μέ τόν Ἱερομόναχο Ἀκάκιο ἐγκαταβίωσαν ἐπὶ 5 ἔτη εἰς Μονήν τῆς Μαγνησίας. Ἐν συνεχείᾳ, μετέβησαν εἰς τό Μοναστήρι τοῦ Κοιμηνείου, τῆς περιοχῆς τῆς Ὁσσας, ὅπου ὁ Ὁσίος Δαβίδ ἐχειροτονήθη

ΛΙΕΥΣ

Διάκονος. Σύντομα, ὁ Ἱερομόναχος Ἀκάκιος ἐξελέγη Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἄρτης καὶ ὁ Δαυίδ ἐχειροτονήθη Ἱερομόναχος τῆς Μητροπόλεως αὐτῆς. Διετέλεσε ἀπὸ τὸ 1520 ἕως τὸ 1532 Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Βαρνάκοβας καὶ κατόπιν μετέβη στὸ Ὅρος Στεῖρι, ὅπου ἱδρυσε ἕνα νέο μικρὸ Μοναστήρι. Κατηγορήθηκε ὅμως ὅτι εἶχε τὴν εὐθύνη διὰ τὴν διαφυγὴ σκλάβων κάποιου Ἀγαρηνοῦ ἄρχοντος τῆς Λεβαδείας καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸ συνελήφθη, ἐβασανίσθη καὶ ἐφυλακίσθη.

Ὅταν ἐλευθερώθηκε δὲν ἐπέστρεψε εἰς τὸ Στεῖρι ἀλλὰ μετέβη

εἰς Ροβιές τῆς Βορείου Εὐβοίας, ὅπου ἱδρυσε τὴν μέχρι σήμερον ὑπάρχουσα Μονὴν εἰς τὸν τόπον ὅπου εὕρισκετο ἕνα ἐρειπωμένο ἐκκλησάκι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ὁ Ὅσιος παρέμεινε ἐκεῖ μέχρι τὴν ἐν Κυρίῳ κοίμησίν του. Ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς φωτισμένους διδάσκαλους τοῦ Γένους, ὁ ὁποῖος προσέφερε πολλὰ εἰς τὴν παιδείαν τῶν ὑποδουλωμένων Ἑλλήνων, καὶ ἀνεδείχθη Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ πλῆθος θαυμάτων τόσο ὅταν ἦταν ἐν ζωῇ ὅσο καὶ μετὰ τὴν μακαρίαν κοίμησίν του. Ἡ μνήμη τοῦ Ὁσίου Δαυίδ τιμᾶται κάθε ἔτος τὴν 1ην Νοεμβρίου.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΝΕΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Είς πλήρωσιν τριῶν μητροπολιτικῶν ἐδρῶν, τῆς Φθιώτιδος, τῶν Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας καὶ τῆς Λήμνου καὶ Ἁγίου Εὐστρατίου, ὡς καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν δύο Βοηθῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐχώρησε τὴν 11ην Ὀκτωβρίου 2019 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Μητροπολίτης Φθιώτιδος ΣΥΜΕΩΝ

Νέος Μητροπολίτης Φθιώτιδος ἐξελέγη μέ 62 ψήφους ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπο Θεσπιῶν κ. ΣΥΜΕΩΝ.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. ΣΥΜΕΩΝ (κατὰ κόσμον Ἰωάννης Βολιώτης) ἐγεννήθη εἰς τὴν Κοζάνην τὴν 9ην Μαΐου 1977. Κατάγεται ἐκ πατρὸς ἀπὸ τὰ Ἀσπρόγεια Ν. Φλώρινας, ἀπόγονος ἀγωνιστῶν τοῦ ἐνδόξου Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, καὶ ἐκ μητρὸς ἀπὸ τὴν Καστοριά, ὅπου καὶ ἀνετράφη.

Ἀπὸ τὸ 1995 ἕως τὸ 2002 ἔλαβε διαδοχικῶς τὰ πτυχία τοῦ Τμήματος Νομικῆς καὶ τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ μεταπτυχιακὸ δίπλωμα εἰδικεύσεως εἰς τὸν Τομέα Ἱστορίας, Φιλοσοφίας καὶ Κοινωνιολογίας τοῦ Δικαίου τῆς

Νομικῆς Σχολῆς εἰς τὸ γνωστὸν ἀντικείμενον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου.

Κατέχει ἐπίσης πτυχία γλωσσολογίας τῆς ἀγγλικῆς καὶ τῆς γερμανικῆς γλώσσας, τιμητικὰ διπλώματα εἰς τὴν βυζαντινὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, καθὼς καὶ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δίπλωμα Κατάρτισης στοὺς Ὑπολογιστές - ECDL.

Τό 2011 ἐντάχθηκε εἰς τό δυναμικόν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Μοναχός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετράκη, καί ἐχειροτονήθη Διάκονος καί Πρεσβύτερος ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Καστορίας κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ καί ἀπό τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟ. Ἐλαβε τό 2012 τό ὀφφίκιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καί ἐχειροδετήθη Πνευματικός.

Τό 2011 διωρίσθηκε ἀπό τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Διευθυντής τοῦ Ἰδιαιτέρου Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Πρωτοσυγκελλίας καί μέχρι τό 2014 ὑπηρέτησε ὡς Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἀπό τό 2014 ἕως τό 2019, μέ ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διετέλεσε Πρωτοσύγκελλος καί Γενικός Διευθυντής ὅλων τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἀπό τό 2011 ἕως τό 2018 ὑπηρέτησε ὡς ἐφημέριος καί Προϊστάμενος εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Φανουρίου Ἰλίου καί ταυτοχρόνως εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων.

Τήν 7ην Φεβρουαρίου 2018, κατόπιν προτάσεως τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος, ἐξελέγη ὑπό τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλη-

σίας τῆς Ἑλλάδος Βοηθός Ἐπισκοπος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὑπό τόν τίτλον τῆς πάλαι ποτέ διαλαμπάσης ἱστορικῆς Ἐπισκοπῆς Θεσπιῶν. Ἡ εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία του ἐτελέσθη τήν Κυριακὴν 11ην Φεβρουαρίου 2018.

Ἡ ἐνθρόνισή του στή Λαμίαν ἔγινε τό Σάββατο 16 Νοεμβρίου 2019.

Μητροπολίτης Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Νέος Μητροπολίτης Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας ἐξελέγη μέ 74 ψήφους ὁ Α΄ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Πανοσιολογίτατος Ἀρχιμανδρίτης Ἱερώνυμος Κάρμας.

Ὁ νέος Μητροπολίτης κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ (κατὰ κόσμον Νικόλαος Κάρμας), τοῦ Δημητρίου καί τῆς Βασιλικῆς, ἐγεννήθη τήν 19ην Μαΐου τοῦ 1966 εἰς τό Αἶγιον.

Ἔχει σπουδάσει εἰς τήν Θεολογικὴ Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Βελιγραδίου καί ὁμιλεῖ Ἀγγλικά καί Σερβικά.

Ἐκάρη μοναχός τήν 12ην Αὐγούστου 1989 εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Αἰγίου. Ἐχειροτονήθη Διάκονος τήν 22αν Ἰουλίου 2002 ἀπό τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας κ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΝ εἰς τόν

Ίερόν Μητροπολιτικό Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Αἰγίου καί τήν 19ην Φεβρουαρίου 2005 Πρεσβύτερος ἀπό τόν ἴδιο Ἀρχιερέα εἰς τόν Ίερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Καλλιθέας Αἰγίου.

Διετέλεσε Γραμματεὺς τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Θεμάτων, ἀπὸ 2001 ἕως 2010, Β' Γραμματεὺς – Πρακτικογράφος Ἱερᾶς Συνόδου Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, ἀπὸ 17-3-2016 ἕως 13-3-2019, Α' Γραμματεὺς – Πρακτικογράφος Ἱερᾶς Συνόδου Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, ἀπὸ 13-3-2019 ἕως τῆς εἰς Ἐπίσκοπον ἐκλογῆς του, Ἐδελοντῆς Παραγωγός στὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ Σεπτεμβρίου 2003 ἕως Ὀκτωβρίου 2007 καί Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Σπηλαίου ἀπὸ τὸ 2003

ἕως τῆς εἰς Ἐπίσκοπον ἐκλογῆς του.

Ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία του ἐτελέσθη τὴν Κυριακὴν 13ην Ὀκτωβρίου 2019 εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ίερόν Ναόν τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ ἐνδρόνισή του στό Αἴγιο ἐγινε τὸ Σάββατο 22 Νοεμβρίου 2019.

Μητροπολίτης Λήμνου καὶ Ἁγίου Εὐστρατίου ΙΕΡΟΘΕΟΣ

Νέος Μητροπολίτης Λήμνου καὶ Ἁγίου Εὐστρατίου ἐξελέγη μὲ 61 ψήφους ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Ἱερόθεος Καλογερόπουλος.

Ὁ νέος Μητροπολίτης κ. ΙΕΡΟΘΕΟΣ (κατὰ κόσμον Ἐμμανουήλ) Καλογερόπουλος ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1962 εἰς τὴν νῆσον τῶν Σπετσῶν, ὅπου καὶ ἐπεράτωσε τίς ἐγκύκλιες σπουδές του.

Κατόπιν ἐσπούδασε εἰς τὴν Ἀνωτάτην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀκαδημίαν καὶ εἰς τὴν Θεολογικὴ Σχολὴν τοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἐχειροτονήθη Διάκονος τὸ ἔτος 1983 καὶ τὸ ἔτος 1990 Πρεσβύτερος καὶ Ἀρχιμανδρίτης.

Υπηρέτησε εὐδοκίμως ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀττικῆς, καὶ διετέλεσε Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Κεφαλαρίου Κηφισιάς (1992-2010), Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος Κηφισιάς (1997-2010), Γραμματεὺς (2000-2002) καὶ Ἡγουμενοσύμβουλος (2003-2013) τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Παντελεήμονος Μαυροσουβάλας (νῦν Ἰλίου, Πετροπόλεως καὶ Ἀχαρνῶν) καὶ τέλος Πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς (2002-2010).

Παραλλήλως, κατὰ τὰ ἔτη 2006-2010 διετέλεσε Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας Ἐκκλησιαστικῆς Ἑστίας τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας τῆς Κηφισιάς.

Μετά τήν διχοτόμησίν τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς τό 2010, διορίστηκε Πρωτοσυγκελλεύων τῆς ἀρτισυστάτου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωποῦ, εἰς τήν ὁποίαν καί παρέμεινε ἕως τόν Σεπτέμ-

βριο τοῦ 2010, ἀπό ὅπου μετετέθη εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς, ὡς Πρωτοσύγκελλος αὐτῆς, θέσιν τήν ὁποίαν κατεῖχε ἕως τῆς εἰς Ἐπίσκοπον ἐκλογῆς του.

Εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς τοῦ ἀνετέθησαν ὑπεύθυνες θέσεις εἰς Διοικητικές καὶ Διαχειριστικές Ἐπιτροπές Ἱερῶν Καθιδρυμάτων καὶ εὐαγῶν Ἰδρυμάτων.

Τόν Αὐγούστον τοῦ 2014, μέ πρότασιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ, διορίστηκε ἀπό τήν Ἱεράν Σύνοδον Κωδικογράφος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς Ἀρχιγραμματείας καὶ Γραμματεὺς τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν α) Ἐκκλησιαστικῆς Τέχνης καὶ Μουσικῆς καὶ β) Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Χριστιανικῶν Μνημείων.

Ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία του ἐτελέσθη τήν Δευτέραν 14ην Ὀκτωβρίου 2019 εἰς τόν Μητροπολιτικόν Ναόν τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ ἐνθρόνισή του στή Λήμνο ἔγινε τήν Πέμπτη 14 Νοεμβρίου 2019.

Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν ΦΙΛΟΘΕΟΣ

Νέος Βοηθός Ἐπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὑπό τόν τίτλον τῆς πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Ὠρεῶν,

ἐξελέγη ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Φιλόθεος Θεοχάρης, Ἀρχιεραμματούς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ νέος Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. ΦΙΛΟΘΕΟΣ (κατά κόσμον Θεοχάρης Θεοχάρης) ἐγεννήθη τὴν 9ην Ἰουλίου 1977 εἰς τὴν Χαλκίδα.

Ἐσπούδασε εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Ἀθηνῶν καὶ ἐπεράτωσε μεταπτυχιακὴς σπουδὲς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Θεσσαλονίκης. Τὴν 16ην Φεβρουαρίου 2002 ἐκάρη μοναχὸς εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τὴν ἐπιλεγομένην «ΑΡΜΑ» πλησίον τοῦ χωρίου Φύλλα Εὐβοίας. Τὴν 17ην Φεβρουαρίου 2002 ἐχειροτονήθη Διάκονος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην Χαλκίδος κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ καὶ τὴν 19ην

Ἰουνίου 2002 Πρεσβύτερος, ἀπὸ τὸν ἴδιον Μητροπολίτην, προχειρισθεὶς εἰς Ἀρχιμανδρίτην.

Ἰππηρέτησε ὡς Ἱεροκῆρυξ (2002-2009) καὶ Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπιτροπὸς (2009-2016) τῆς Μητροπόλεως Χαλκίδος. Τὸ 2016 διωρίσθηκε Γραμματεὺς τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ Ἐπιμορφώσεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου. Τὸ 2018 διωρίσθηκε Α΄ Γραμματεὺς-Πρακτικογράφος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τὴν 21ην Μαρτίου 2019 Ἀρχιεραμματούς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία του ἐτελέσθη τὴν 15ην Ὀκτωβρίου 2019 εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐπίσκοπος Ρωγῶν ΦΙΛΟΘΕΟΣ

Νέος Βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμφάσης Ἐπισκοπῆς Ρωγῶν, ἐξελέγη μὲ 65 ψήφους ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀρχείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Φιλόθεος Θεοδωρόπουλος.

Ὁ νέος Ἐπίσκοπος Ρωγῶν κ. ΦΙΛΟΘΕΟΣ (κατά κόσμον Δημήτριος) Θεοδωρόπουλος ἐγεννήθη εἰς Κάτω Νευροκόπι Δράμας, τὸ ἔτος 1963.

Ἐχειροτονήθη Διάκονος τὴν

15ην Αύγουςτου 1982 καί Πρεσβύτερος καί Αρχιμανδρίτης τήν 7ην Ίανουαρίου 1987 από τόν μακαριστό Μητροπολίτην Νέας Ίωνίας κυρόν Τιμοθέον.

Μετετέδη τήν 15ην Μαΐου 1987 εἰς τήν Ἱεράν Μητρό-

πολιν Θηβῶν καί Λεβαδείας, ὡς Ἐφημέριος Ἀλιάρτου Λεβαδείας. Τήν 22αν Φεβρουαρίου 1989 διωρίσθη Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος Θηβῶν καί τήν 20ην Μαρτίου 1995 Πρωτοσύγκελλος τῆς αὐτῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Τό ἔτος 2002 διωρίσθη ὑπό τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδοῦλου Γραμματεὺς τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Δογματικῶν καί Νομοκανονικῶν Ζητημάτων.

Εἶναι Πτυχιούχος τῆς Ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν καί τοῦ Τμήματος Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία του ἐτελέσθη τήν 16ην Ὀκτωβρίου 2019 εἰς τόν Μητροπολιτικόν Ναόν Ἀθηνῶν.

Ὁ Ἑλληνισμός τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μέχρι τῆ Καταστροφῆς

Δρ. Στυλιανοῦ Πολίτη, Ἀντιναύαρχου ἐ.ἀ.

2ον

Οἱ Χριστιανικὲς Κοινότητες τῶν Ἑλλήνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀποτελοῦσαν παράδειγμα καλῆς καὶ αὐτοκυριαρχημένης κοινωνίας μέ συλλογικὴ δράση. Μέ τίς γενναιόδωρες εἰσφορές πλουσίων εὐεργετῶν λειτουργοῦσαν ἀξιοζήλευτα σχολεῖα, ἀξιόλογα νοσοκομεῖα καὶ ἄλλα ἰδρύματα. Ἀκόμα καὶ σέ μικρὰ ἀστικά κέντρα ὑπῆρχαν ἑλληνικὲς λέσχες, φιλολογικὲς ἐταιρίες καὶ φιλανθρωπικά σωματεῖα. Στόν Πόντο γιά παράδειγμα, ὑπῆρχαν ἑξὶ Μητροπόλεις πού εἶχαν συνολικά 1.037 σχολεῖα μέ 1.247 διδάσκοντες καὶ 73.205 διδασκόμενους καὶ λειτουργοῦσαν

1.100 ἐκκλησίες μέ 1.600 ἱερεῖς καὶ πολλά μοναστήρια. Τό μεγαλύτερο ποσοστό τῶν κατοίκων τοῦ Πόντου εἶχε βασικὴ ἀπασχόληση τῇ γεωργίᾳ. Καλλιεργοῦσαν σιτάρι, σίκαλη καὶ καλαμπόκι, ἐνῶ ἄφθονα ἦταν καὶ τὰ λαχανικά, οἱ πατάτες καὶ τὰ φασόλια. Παράλληλα ἦταν ἀναπτυγμένη ἡ κτηνοτροφία καὶ ἡ ἀλιεία. Σέ ἀντίθεση μέ τοὺς Μικρασιάτες τοῦ Πόντου καὶ τῆς ἐνδοχώρας, οἱ κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων ἀποτελοῦσαν μία ἀνομοιογενῆ ὁμάδα σέ ὅτι ἀφορᾷ τὴν ἐνασχόλησή τους. Ὑπῆρχαν ἐργατικοὶ χωρικοὶ πού ἀσχολοῦντο μέ τὰ ἔφορα κτήματά τους, κυρίως μέ

τήν καλλιέργεια σταφυλιών και ἑλῖας, ἐπιτυχημένοι καταστηματαρχες στά ἄστικά κέντρα καί μεγάλος ἀριθμός διανοοιζόμενων καί ἐπιστημόνων πού μαζί μέ τούς εὐκατάστατους ἐμπόρους ἦταν τό ἐπίκεντρο τοῦ ἐθνικιστικοῦ κινήματος ἐρχόμενοι σέ διαρκῆ ἐπαφή μέ τούς ἀντίστοιχους ὁμογενεῖς ὁλοῦ κόσμου καί ιδιαίτερα τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί τῆς Ἀλεξανδρείας. Τό ὑψηλό βιοτικό ἐπίπεδο, ἡ συνεχῆς ἐπαφή μέ τήν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα καί ἡ ἐνασχόληση μέ τή ναυτιλία συνέβαλε στή διατήρηση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας. Ἡ Σμύρνη ἦταν τό μεγαλύτερο πνευματικό κέντρο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μέ κυρίαρχο στοιχεῖο τό Ἑλληνικό. Ἀριθμοῦσε πρὶν τήν Καταστροφή 376.000 κατοίκους διαφόρων ἐθνοτήτων. Οἱ 165.000 ἦταν Ἑλληνες, 80.000 ἦταν Ὀθωμανοὶ Τούρκοι, 55.000 οἱ Ἑβραῖοι, 40.000 οἱ Ἀρμένιοι, 6.000 οἱ Λεβαντίνοι καί ὑπῆρχαν καί ἄλλες 30.000 ἀπό διάφορα ἄλλα ἔθνη. Οἱ Τούρκοι τήν ἀποκαλοῦσαν Γκιαοὺρ Ἰσμῖρ (Gkiaour Izmir) πού σημαίνει «Σμύρνη τῶν Ἀπίστων» δηλαδή τῶν μὴ μουσουλμάνων. Σημαντικός πνευματικός πόλος ἡ «Εὐαγγελικὴ Σχολή» πού ξεκίνησε νά λειτουργεῖ ἀπὸ τίς ἀρχές τοῦ 18ου αἰώνα μέ διάφορες ὀνομασίες. Παράλληλα εἶχαν ἰδρυθεῖ πολλά ἑλληνικά σχολεῖα πού μέ τήν κλασικὴ παιδεία καλλιέργη-

σαν τήν ἀνάπτυξη τῶν ἐθνικῶν ἰδεωδῶν στοὺς ἑλληνόπαιδες καί ἀγάπη γιὰ τήν γλώσσα τους, μέ σκοπὸ τὴ διατήρηση τῆς ἐθνικῆς τους συνειδήσεως καί τήν ὑπερφάνεια τῆς καταγωγῆς τους. Τό 1773 ἡ Ὑψηλὴ Πύλη μέ φιρμάνι παραχώρησε στήν ἑλληνικὴ κοινότητα τῶν Κυδωνιῶν (Ayvalik) σημαντικὰ προνόμια καί ἐξουσίες τοπικῆς αὐτονομίας γιὰ οἰκονομικούς λόγους. Τό ἐξαγωγικὸ ἐμπόριο ἐλαιολάδου καί σαπουνιοῦ καθὼς καί ἄλλες σημαντικὲς ἐμπορικὲς δραστηριότητες συνέτελεσαν στήν μεγάλη οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη τῆς πόλεως. Ἡ εὐημερία τῆς πόλεως συνεχίσθηκε κα-
νονικά μέχρι τήν Καταστροφή, μέ μία προσωρινὴ ἀλλὰ μεγάλη κάμψη πού προκλήθηκε ἀπὸ τὰ βαριά ἀντίποινα τῶν Τούρκων γιὰ τήν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση.

Ἀπὸ τό 1918 εἶχε ἀρχίσει νά δραστηριοποιεῖται κρυφά ἀπὸ τοὺς Τούρκους ὁ Προσκοπισμὸς στή Μικρὰ Ἀσία, σάν Πατριωτικὴ Ὀργάνωση μέ χιλιάδες μέλη. Οἱ Προσκοπικὲς Ὅμαδες στήν περιοχή τῆς Σμύρνης ἦταν δεκαεπτὰ, ἐνῶ στήν ὑπόλοιπη Μικρὰ Ἀσία ὑπῆρχαν ἄλλες σαρανταεῖς. Μέ τήν ὑποστήριξη τοῦ μετέπειτα Ἐθνομάρτυρα καί Ἀγίου τῆς Ἐκκλησίας μας, Μητροπολίτου Χρυσοστόμου, οἱ Ὅμαδες αὐτές ἀνέπτυξαν σημαντικὸτατη δράση. Συμμετεῖχαν ἐνεργὰ σ' ὅλες τίς ἐθνικὲς, θρησκευτικὲς, ἀδλη-

τικές και φιλανθρωπικές έκδηλώσεις. Αργότερα μέ τήν ἄφιξη τῶν Ἑλληνικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, οἱ Πρόσκοποι φόρεσαν μέ καμάρι τίς στολές τους πού μέχρι τότε ἔκρυβαν καί προσέφεραν πολύτιμες ὑπηρεσίες στό Στρατό μας κυρίως σάν ἀγγελιοφόροι, διερμηνεῖς καί τραυματιοφορεῖς. Ὑπῆρξαν ὅμως καί περιπτώσεις πού ἔνοπλοι Πρόσκοποι σκοτώθηκαν ἀμυνόμενοι τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Ὅταν ἄρχισε ἡ ἐκκένωση τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί ἐνῶ οἱ Τούρκοι ἔκαιαν βιάζαν καί σκότωναν, οἱ μικροί Πρόσκοποι μέ ἀπαράμιλλο θάρρος καί γενναίότητα ὁρμοῦσαν στά πυρπολημένα σπίτια γιά νά σώσουν βρέφη, γέροντες καί γενικά ἀνῆμπορους συνανθρώπους. Μεγάλος ἀριθμός ἀπό αὐτά τά ὑπέροχα Ἑλληνόπουλα συνελήφθησαν ἀπό τοὺς Τούρκους καί σύμφωνα μέ τά προβλεπόμενα ἀπό τό Κοράνι ἐκλήθησαν νά «μετανοήσουν» καί νά ἀσπασθοῦν τό Ἰσλάμ μέ ἀντάλλαγμα τῆ σωτηρία τους. Οἱ Μικρασιάτες Πρόσκοποι ὅμως σάν καλοί Χριστιανοί καί σάν Ἑλληνες Πατριῶτες δέν δέχθηκαν. Γι' αὐτό στό Ἀϊδίνιο, στά Σώκαια καί στήν Κάτω Παναγιά βρῆκαν τό θάνατο μετά ἀπό φρικτά βασανιστήρια. Ἡ μεγάλη θυσία τους εἶχε διεδνῇ ἀντίκτυπο. Ὁ ἰδρυτής τοῦ Προσκοπισμοῦ, Στρατηγός Λόρδος Μπέιντεν Πάουελ (Lord Robert Baden-Powell), τίμησε τή

μνήμη τους ἀναγνωρίζοντας ὅτι οἱ Ἑλληνες Πρόσκοποι «ἐπισφράγισαν μέ τό αἷμα τους τά ιδανικά τῆς ἀγάπης των γιά τήν Πατρίδα καί γιά τήν Ἐλευθερία». Τό 1922 ὁ Βασιλιάς Κωνσταντῖνος ἀπένειμε στή Σημαία τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων τό μεγαλύτερο Μετάλλιο Στρατιωτικῆς Ἀξίας, ἀναγνωρίζοντας τήν προσφορά τοῦ Σώματος στήν Μικρά Ἀσία καί τιμώντας τή μνήμη ἐκείνων πού μαρτύρησαν ὑπέρ Πίστεως καί Πατρίδος.

Παρά τίς ἔντονες προσπάθειες τῶν Τούρκων γιά ἐξισλαμισμό μέ σκοπό τή γενική ἀφομοίωση καί τή δημιουργία ἐνός ὁμογενοῦς Ὀθωμανικοῦ Κράτους, ὁ Ἑλληνισμός περιβεβλημένος τήν Ὀρθοδοξία καί μέ τήν καλλιέργεια τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων παρέμενε στό ὕψος του, δείχνοντας ὅτι ἡ κυριαρχία τῆς βίας εἶναι μόνο προσωρινή καί δέν μπορεί νά ἐπιβληθεῖ γιά πολύ στή σταθερότερη δύναμη τοῦ Πνεύματος. Οἱ Πόντιοι πού κατοικοῦσαν στά βορειοανατολικά παράλια μιλοῦσαν μία ἀρχαιοελληνική διάλεκτο. Ἡ συντριπτική πλειοψηφία τους ἦταν φανεροί Χριστιανοί ἐνῶ ὑπῆρχαν πολλοί ἄλλοι πού ἀναγκάσθηκαν νά ἐξισλαμισθοῦν καί παρέμεναν «Κρυπτοχριστιανοί». Ἡ περίοδος 1840 ἕως 1856 χαρακτηρίζεται πολύ δημιουργική γιά τόν Πόντο. Ἡ Τουρκική διοίκηση εἶχε ἀναγκασθεῖ νά δείξει ἀνο-

χή στο Χριστιανισμό και πολλοί έξιςλαμισμένοι Πόντιοι έπέστρεψαν στην θρησκεία των προγόνων τους. Άρχετοί όμως κυρίως στην έπαρχία της κοιλάδας του Όφιος (Solacli), παρέμειναν μουσουλμάνοι χωρίς να πάψουν να μιλοῦν έλληνικά. Στην ένδοχώρα και κυρίως στο Ίκόνιο (Konya) εκτός από «Κρυπτοχριστιανούς» πού υπήρχαν και εκεί, κατοικοῦσαν και άλλοι Έλληνες πού απομονωμένοι μετά από πολλούς διωγμούς είχαν σταματήσει να μιλοῦν τή γλώσσα τους. Καθώς όμως είναι πιο εύκολο κανείς να μάθει να μιλάει παρά να γράφει, οι άνθρωποι αυτοί όμιλοῦσαν μέν τήν τουρκική γλώσσα αλλά έγραφαν μέ έλληνικά γράμματα. Κατά τά άλλα ήταν Χριστιανοί Όρθόδοξοι μέ έντονα αντιτουρκικά

αίσθήματα. Αυτοί ήταν οι λεγόμενοι «Καραμανλήδες». Παρόμοιοι ήταν και οι «Γκαγκαούζηδες», στή φιλολογία των οποίων υπάρχουν πλήθος αντιτουρκικά κείμενα μέ σημαντικότερο τό έπος «Καρβάνα», όπου περιγράφονται οι διωγμοί πού υπέστησαν και ή αντίσταση πού έφεραν στίς προσπάθειες έξιςλαμισμού τους. Στή διάρκεια της Μικρασιατικής Έκστρατείας έγινε και ή τελευταία προσπάθεια προσεταιρισμού των Χριστιανών. Όπαδοί του Μουσταφά Κεμάλ (Mustafa Kemal) ίδρυσαν στην Καππαδοκία μία «Τουρκορθόδοξη Έκκλησία» μέ «Πατριάρχη» τόν κληρικό Παῦλο Καραχισαρίδη γνωστό ως παπα-Εὐθύμ. Οὔτε και αυτή ή ένέργεια, όμως, έφερε τό αναμενόμενο για τους Τούρκους αποτέλεσμα.

ΙΕΡΑ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

«Μία διαχρονική αξία σέ μία σύγχρονη εποχή»

Υπό Αϊδεσιμολ. Δημητρίου Λυμπεροπούλου

Έφημερίου Ίεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ

καί Ἀγίων Νεομαρτύρων Δημητρίου καί Παύλου Τριπόλεως

Προλογικῶς, πρὶν εἰσελθῶ εἰς τό κυρίως κείμενον, θεωρῶ ὀρθόν καί λίαν ἀπαραίτητον ὅπως παραθέσω στοχευμένα εὐσύννοπτα ἀποσπάσματα λογίων κληρικῶν τε καί λαϊκῶν, τά ὁποῖα προσδιορίζουν καί ἐξάρουν τό εὖρος καί τό βάθος τοῦ νοήματος, τοῦ ὅρου Ὁρθόδοξία τῆς ὁποίας ἀναπόσπαστον κομμάτι καί προθάλαμος ἀποτελεῖ ἡ Ἱερά Κατήχησις.

Ἡ ὀρθόδοξος θρησκεία καί κατ' ἐπέκτασιν ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀφ' ἐνός μὲν διατηρεῖ ἀλώβητον πᾶσαν τήν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποκαλυφθεῖσαν ἀλήθειαν, ἀφ' ἑτέρου δέ ἀμυνομένη εἰς τούς προσπαθοῦντας νά διασπᾶσιν τήν ἐνότητά της ἐξέρχεται νικητήρια. Τοιοῦτοτρόπως προκαλεῖ τό ἐνδιαφέρον καί τόν θαυμασμόν τῶν μὴ Ὁρθοδόξων.

Αὕτη τήν ἀλήθειαν τονίζει καί ὁ Ἰσπανός Ρωμαιοκαθολικός καί μετέπειτα Ὁρθόδοξος π. Παῦλος Μπαλλέστερ Κορβαλιέρ εἰς τό βιβλίον του, «Ἡ μεταστροφή μου εἰς τήν Ὁρθόδοξίαν» εἰς τό ὁποῖον μεταξύ ἄλλων γράφει: «Ἡ Ὁρθόδοξία εἶναι ἡ μοναδική Ἐκκλησία,

ἥτις ὡς πιστός θεματοφύλαξ τῆς Εὐαγγελικῆς πίστεως, οὐδέποτε ἥλλαξέ τι εἰς αὐτήν, οὔτε ἀφήρεσε, οὔδε συνεσώρευσε τά ἐπουσιώδη, οὔτε ἀπώλεσε «τό ἰδικόν της, οὔτε τί τό ξένον ἤρπασε, πάντοτε πιστή καί συνετή πρὸς ὅσα ἐκκληρονόμησε». Καί συνεχίζει: «Αὕτη εἶναι ἡ Ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἡ μοναδική Του, ἡ ἀληθῶς Καθολική Ἐκκλησία, ἥτις μάχεται ἐναντίον τῶν αἱρέσεων. Νά μάχεται εἶναι δυνατόν, νά ἡττᾶται ὁμως ποτέ».

Ἀξία ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἶναι ἡ γνώμη τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, κατὰ τήν ὁποίαν ἐφ' ὅσον ἡ Ὁρθόδοξος Θρησκεία εἶναι «ἐπικρατοῦσα ἐν Ἑλλάδι» δηλαδή εἶναι «Θρησκεία τῆς πλειοψηφίας τῶν Ἑλλήνων, τό κράτος ὑποχρεοῦται νά ἐξασφαλίσῃ εἰς τά Ἑλληνόπουλα καί θρησκευτική ἐκπαίδευση σύμφωνη μέ τίς ἀρχές αὐτῆς τῆς θρησκείας».

Ὁ πολίος, νουνεχῆς καί σεμνός Ἱεράρχης, σέ ἀξιόλογα πονήματά του θρησκευτικοῦ καί ἱστορικοῦ περιεχομένου ὡς καί μυσταγωγι-

κοῦ χαρακτηῖρος, ἐμπλουτισμένα καί ἐρρανισμένα μέ θεῖα ρήματα καί ζεῖδωρα νάματα μεγάλων Ἀγίων Ἱεραρχῶν καί Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων, πού ἀποπνέουν ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς καί μέ κηρυκτικόν λόγον μεστόν καί ἐναργῆ, ὅπως ἐμφαντικά διακηρύσσει: «Ὁρθοδοξία σημαίνει Ἑλλάδα καί Ἑλλάδα σημαίνει Ὁρθοδοξία». Εἶναι οἱ δύο πυλῶνες πού ἐδράζονται Ἐκκλησία καί Πολιτεία. Ἑλλάδα πού εἶναι τό λίκνον τοῦ πολιτισμοῦ καί ἡ κοιτίδα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ Ἀνδρέας Μιχαλόπουλος (συγγραφεύς, καθηγητής τ. Γραμματεῦς τοῦ Ἀρείου Πάγου) γράφει: «ἡ Ὁρθοδοξία ἀπό τήν ὁποίαν ρέει νέκταρ καί τρέχει παντοῦ καί γίνεται ρυάκι καί πίνει ὁ κόσμος, οἱ χριστιανοί καί ποτίζονται».

Ὁ μακαριστός διαπρεπέστατος π. Γεώργιος Φλωρόφσκι Ρῶσος Ὁρθόδοξος Θεολόγος ἔλεγε: «Ἐνας τρόπος ὑπάρχει γιά νά εἶναι ἡ Θεολογία μας καθολική ὄντως Ὁρθόδοξη, νά εἶναι Ἑλληνική. Ἄς γίνουμε περισσότερον Ἑλληνες, ὥστε νά γίνωμε ἀληθινοί Χριστιανοί».

Στοχαστικά τά λόγια τοῦ φιλλέληνος καί μεγάλου ποιητοῦ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης Salah Stattie ὁ ὁποῖος ὅσον ἀφορᾷ τήν Ἑλλάδα ἔχει δηλώσει: «Εἶναι ὄντως ἕνας ὁλόκληρος πολιτισμός, ἕνα ὑπέρτατον θεῖον δῶρον φιλισοφικόν πού βρίθει ἀνθρωπισμοῦ,

τό ὅποῖον οἱ Θεοί προσέφερον εἰς τοὺς ἀνθρώπους».

Δύο βασικά στοιχεῖα πού ἔχει ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἡ πλούσια γλώσσα τῆς καί ἡ Ὁρθοδοξία τῆς. Εἵμεθα ὅλοι οἱ Ἕλληνες μέ μία ἀπό τίς διαστάσεις τῆς ὑπάρξεώς μας στόν κόσμον.

Σύμφωνα μέ τά λόγια του Jagues Lacarriere γιά τόν Ἕλληνα ἡ «Ὁρθοδοξία εἶναι τό σπίτι του».

Ὁ διακεκριμένος Ἀμερικανός κοινωνιολόγος W. Peristiany πού ἀσχολεῖται μέ τά ἥδη τῶν Μεσογειακῶν χωρῶν γράφει: «Ὁ Ἕλληνας εἶναι Ἕλληνας στό βαθμό πού εἶναι Ὁρθόδοξος».

Ὡφέλιμον νά ἀνατρέξωμεν στά βαρυσήμαντα ἐκεῖνα λόγια τοῦ πρώτου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννου Καποδίστρια ὅταν ρωτήθηκε στίς 3 Ὀκτωβρίου 1827, διπλωμάτης ἀκόμη, ἀπό τόν Ἀγγλον Ὑπουργόν Οὐίλμοτ Ὁρτον τί πρέπει νά ἐννοήσωμεν λέγοντας Ἑλλάδα σήμερον; Ὁ Καποδίστριας ἀπήντησε: «Τό Ἑλληνικόν ἔθνος σύγκεται ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἀπό ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως δέν ἔπαυσαν ὁμολογοῦντες τήν Ὁρθόδοξον πίστιν καί τήν γλῶσσαν τῶν Πατέρων αὐτῶν λαλοῦντες».

Ξεκαθάρισε ὁ Καποδίστριας, ὅτι τό συστατικό αὐτοῦ τοῦ ἔθνους εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθόδοξη Πίστις (βλ. Πρωτ. Βασιλείου Βολουδάκη, «Ἡ πολιτική

είναι ποιμαντική» σελ. 79).

Κατά τήν ὁμολογίαν κορυφαίων σκαπανέων τῆς ἐπιστήμης καί τῆς διεθνούς πολιτικῆς σκηνῆς τά μηνύματα τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς Ὁρθοδοξίας συμβάλλουν εἰς τήν ἐπικράτησιν ἀξιῶν καί ἀρχῶν, γιά τίς ὁποῖες δείχνουν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον οἱ σημερινές προηγμένες κοινωνίες.

Μέ τέτοιες λοιπόν ἀρχές, θά ἔχωμεν ἰσορροπημένους πολίτες καί τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας καί τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινοπολιτείας πού δέν θά ἔχουν ἀνάγκη νά καταφεύγουν σέ ὑποκατάστατα γιά τήν ἀπόκτησιν τῶν προηγμένων «δῶρων», οὔτε θά προσφεύγουν σέ ψυχοφθόρα καί σωματοκτόνα μέσα καί κέντρα, γιά τήν κατάκτησιν παραδεισένιων κολάσεων ἤ χαρῶνιων παραδείσων, ἐνῶ συγχρόνως θά εἶναι ἀπηλλαγμένοι καί ἀπελευθερωμένοι, ἀπό ἀνώμαλες καί ἐπιθετικές, ἀντικοινοτικές καί ἀντικοινωνικές τάσεις καί πράξεις.

Ὁ ὀγκόλιθος τῆς Θεολογίας καί χαλκέντερος Πανεπιστημιακός Δάσκαλος, αἰμίμηστος Παναγιώτης Τρεμπέλας, μέσα ἀπό τόν ἀμητό τῶν Θεολογικῶν του συγγραμμάτων ὑποστήριζε: «ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία θά εἶναι χολή ἐάν δέν συμπορεύεται μέ τήν Ἱερά Κατήχησι».

Γιά νά ὑπάρξῃ ὅμως θετικόν καί ὠφέλιμον ἀποτέλεσμα χρειάζεται ἡ ζέουσα καί ἀκλόνητος πί-

στις μεταξύ τοῦ Κατηχητικοῦ καί τοῦ Κατηχουμένου.

«Ἡ κατήχησις λοιπόν εἶναι μία θεμελιώδης λειτουργία τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς τῆς ἐκκλησίας γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου, ἀφ' ἐνός μέν γιατί προσφέρει τήν αὐθεντική πρόταση στό περί Θεοῦ ἐρώτημα, ἀφ' ἑτέρου δέ γιατί ἀποτελεῖ τήν αὐθεντική ἀπάντηση στήν κλίση τοῦ ἀνθρώπου, στήν ροπή του δηλαδή, πρὸς μία ὑπερβατική Θεία δύναμη ἡ ὁποία καθόρισε τά πάντα, ὅλη τήν λειτουργία τοῦ σύμπαντος» (Σπυρίδων Δημ. Κοντογιάννης, Καθ. Α.Π.Θ.)

Ἡ κατήχησις πρέπει νά μεταδίδῃ τήν αὐθεντική ἐκκλησιαστική παράδοση, τήν ἀλήθεια ἀνόθευτη, ὅπως αὐτή παραδόθηκε ἀπό τόν ἴδιον τόν Ἰησοῦν Χριστόν καί τοὺς Ἀποστόλους του, καί ὅπως αὐτή περιέχεται στήν Ἁγία Γραφή (Παλαιά καί Καινή Διαθήκη) καί στίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἀπ' αὐτῶν τῶν πρώτων Χριστιανικῶν χρόνων ἔχομεν σαφεῖς νύξεις καί ἀποδείξεις ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης καί διατυπώσεως τοῦ κατηχεῖν (ἐπιστολή «Βαρνάβα», Ποιμὴν τοῦ Ἑρμᾶ κ.λ.π.). Ἡ δέ περίφημος κατηχητική Σχολή τῆς Ἀλεξανδρείας καί τά ἔργα τῶν κατὰ τόν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς ἐκκλησιαστικῆς φιλολογίας, ἀχμασόντων μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων (Κυρίλλου Ἱεροσο-

λύμων, Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Ἀμβροσίου) δεικνύουν πόσης ἐρεύνης ἡξιούτο ἡ κατηχητική, ὡς τὰ μέγιστα προάγουσα τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας (Σύγχρονος Ἐγκυκλοπαίδεια ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ).

Τὴν πρώτην μετὰ Χριστόν περιόδον ὅταν δέν εἶχε ἐπικρατήσει ὁ νηπιοβαπτισμός καί οἱ ἄνθρωποι εἰσῆρχοντο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν σέ μεγάλην ἡλικίαν, ἐγένετο ἐξέτασις τοῦ περιεχομένου τῆς κατηχήσεως, διὰ τὸ ἂν ἔμαθον αὐτάςτα ὅποια κατηχήθησαν. Σήμερα ὁμως ἐφ' ὅσον ἔχει ἐπικρατήσει ὁ νηπιοβαπτισμός, τὴν ὑποχρέωσιν τῆς κατηχήσεως νά διδάξουν καί νά μεταδώσουν τίς ἀλήθειες στούς νέους, ἔχουν οἱ γονεῖς καί οἱ ἀνάδοχοι. Γιά τὴν ἐμπέδωσιν ὁμως τῶν γνώσεων, ἀσφαλῶς ἔχουν ἡ Ἐκκλησία καί τὰ μέλη της. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νά καλλιεργηθῇ μέ τὴν ἀξίνα τῆς Θείας χάριτος, γιά νά ἔχει πλουσίαν πνευματικὴν καρποφορίαν.

Ἐρχόμεθα ὁμως στήν ἐποχὴ πού ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐζησε γιά πολλοὺς αἰῶνες τὴν πρόκλησιν τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν πίστιν, ἡ ὁποία προερχόταν εἴτε ἀπὸ βίαιη ἀξίωσιν τοῦ ἀλλοθρήσκου κατακτητοῦ, τόσο εἰς τὴν ἐνδοχώραν ὅσον καί εἰς τοὺς ἐμπερίστατους λαοὺς τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, εἴτε ἀπὸ τὴν ἀναξέλεκτη λαίλαπα τῶν δυτικῶν ἀντιθεϊστικῶν πολιτικῶν,

ιδεολογικῶν καί πνευματικῶν τάσεων. Δία τὸν λόγον αὐτόν ἤδη ἀπὸ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα, ἡ κατήχησις τῶν πιστῶν ἔγινε τὸ πρῶτιστον μέλημα τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὀφείλει νά προσαρμολογῇ στίς νέες πνευματικὲς ἀνάγκες, οἱ ὁποῖες προέκυψαν ἀπὸ τίς ιδεολογικὲς ἢ πνευματικὲς συγχύσεις μεγάλου ἀριθμοῦ μελῶν της.

Ἡ κατήχησις ὑπῆρξε πάντοτε μία πολύμοχθος ἀποστολή. Τὸ ἔργον τῆς κατηχήσεως εἶναι λεπτόν καί σοβαρόν. Εἰς τὰς ἡμέρας μας ὁμως ἐμφανίζει μεγαλυντέρας δυσκολίας διότι πλεῖστοι παρὰγοντες ἐκ ποικίλων πλευρῶν, παρεμβάλλουν ἐμπόδια εἰς τὰς ἐπιδιώξεις του. Ἐνεκεν τοῦ λόγου τούτου, ἐπιβάλλεται ὅχι μόνον σαφὴς διατύπωσις τῶν ἐπιδιωκομένων ὑπὸ τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου σκοπῶν καί συνεργασία πασῶν τῶν κατηχητικῶν δυνάμεων πρὸς πραγμάτωσιν αὐτῶν, ἀλλὰ καί διαρκὴς ἐπαγρύπνησις ὥστε αἱ καταβαλλόμεναι κατηχητικαὶ προσπάθειαι νά ἀποβαίνουν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ἀποτελεσματικά.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους λοιπόν χρόνους ἔρχεται τὸ Κατηχητικόν Σχολεῖον νά ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τῆς κατηχήσεως. Τὰ Κατηχητικά Σχολεῖα ἐμφανίσθηκαν εἰς τὴν Ἑλλάδα στίς ἀρχές τοῦ 20ου αἰῶνα κατὰ μίμηση τῶν «Κυριακῶν Σχολείων» (Sunday Schools) πού

καδιέρωσαν στην Ἀγγλία ἀρχικῶς, ἀπὸ τὸν Robert Reeks, (1731 – 1811), καὶ στήν συνέχεια καὶ σέ ἄλλες χώρες (Greek Archdiocese, Sunday School, Materials, N.Y. 1956). Διὰ τὴν καδιέρωσιν τοῦ θεσμοῦ στή Ἑλλάδα ἡργάσθησαν οἱ ἱερεῖς Γ. Μακρῆς, Μ. Τσακτάνης, Ἀ. Νησιώτης κ.λ.π. Ἡ Ἀποστολική Διακονία υἱοθέτησε τὸν θεσμό αὐτό, ἡ ὁποία ἀμέσως μετὰ τὴν ἰδρύσιν της (1946) ἐπιχείρησε νὰ ὑπαγάγῃ τὰ Κατηχητικά Σχολεῖα στήν Ἐπίσημη Ἐκκλησία. Τό 1958 συνέστησε εἰδική ἐπιτροπή καὶ καθόρισε ἀναλυτικά προγράμματα λειτουργίας τῶν πού ἐνεκρίθησαν τό 1960 ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ κατήχησις καὶ τὸ Κατηχητικό Σχολεῖο στή σημερινή τους μορφή, ὑποκαθιστοῦν τίς ἀρχαῖες τῆς πρώτης Ἐκκλησίας Κατηχητικῆς Σχολῆς στήν διδασκαλία τῶν Χριστιανικῶν ἀληθειῶν καὶ διαδέχεται ἐν πολλοῖς τὸ ἔργον τοῦ «κρυφοῦ σχολείου».

Σκοπὸς τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου εἶναι «νὰ ἐπιδιώκεται ἡ καλλιέργεια Ὁρθοδόξου φρονήματος ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν παιδῶν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ καταστοῦν οὔτοι ἱκανοί, ἵνα μετέχωσι τῆς Μυστικῆς Ζωῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνυψωθῶσι, τῇ βοήθειᾳ τῆς Θείας Χάριτος, «εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν ὡς δυνατόν» (Ἀλέξανδρου Γεώργιος, Ὁδηγὸς Κατηχητικῶν Σχολείων, Chicago 1930). Ἐνεκα τοῦ λόγου

τούτου τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον δεόν νὰ κέκτηται ἐκδηλον μυσταγωγικὸν καὶ λειτουργικὸν χαρακτήρα καὶ νὰ ἐπιδιώκει τὸν διὰ θρησκευτικῶν γνώσεων πλουτισμοῦ τῆς διανοίας τῶν μαθητῶν τοῦ Κατηχητικοῦ. Ὁ μυσταγωγικὸς χαρακτήρ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου δὲν πρέπει νὰ ὀδηγῇ τοὺς κατηχητόπαιδες εἰς μονομερῆ κατάφασιν τῶν θρησκευτικῶν ἀξιῶν, ἀποξενοῦσαν αὐτοὺς τῶν λοιπῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀντιθέτως τὸ Κατηχητικὸν ἔργον, ἐπιχειροῦμενον μὲ εὐρύτητα ἀντιλήψεως καὶ πλήρη κατανόησιν τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν ἀναγκῶν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καὶ δὴ τοῦ νέου, δεόν νὰ ὑποβοηθεῖ εἰς τὴν καθ' ὅλον ἀρμονικὴν ἱκανοποίησιν ὅλων τῶν ἀξιολογικῶν ροπῶν τῆς ψυχῆς τῶν μαθητῶν, διὰ τῆς παροχῆς εἰς αὐτὴν πάντων τῶν ἀναγκαιούτων μορφωτικῶν ἀγαθῶν» (Ἀνδρέας Ἰωάν. Φυτράκης, Καθ. Πανεπ. Ἀθηνῶν).

Τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτερην ἀναμορφωτικὴν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τίς καθαρὲς καὶ γόνιμες ψυχῆς τῶν παιδιῶν μας καὶ τῶν νέων γενικῶς. Πρόκειται γιὰ ἕναν καρποφόρο θεσμό, πού ἀρδεύει τίς ψυχῆς τῶν νέων στὰ σχολεῖα τῆς πατρίδος μας, μὲ τὰ ζεῖδωρα νάματα τῆς πίστεώς μας. Τό πόσον τὸ ἔργον τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου συνετέλεσε καὶ συντε-

λεῖ εἰς τήν ψυχικήν καλλιέργειαν τῶν νέων, φαίνεται περίτρανα ἀπό τὰ ἐγκώμια μεγάλων παιδαγωγῶν, ὡς ἐπίσης καί ἀπό τό ἱστορικόν γεγονός, ὅταν οἱ ἐκκλησίες μας κατὰ τήν περίοδον τοῦ 1950-1970, σύμφωνα μέ τὰ στοιχεῖα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας γέμιζαν ἀπό κατηχητόπουλα. Τότε ἡ νεολαία ἦτο ὑγιής καί δέν ὑπῆρχον οἱ σημερινές θανατηφόρες πληγές (ναρκωτικά, AIDS), πού ταναλνίζουν, φθείρουν καί ὀδηγοῦν τοὺς νέους μέ τόν ἐκλυτον αὐτόν βίον τους καί εἰς αὐτόν τοῦτον τόν θάνατον.

Θερμῇ λοιπόν ἐκκλησις καί παράκλησις, οἱ γονεῖς καί οἱ διδάσκαλοι, ἱερεῖς καί ποιμένες νά βοηθήσουν, ὅλοι μαζί, οὕτως ὥστε τὰ Κατηχητικά Σχολεῖα νά ἀνθίσουν καί πάλι, νά γεμίσουν οἱ ἱεροί ναοί καί τὰ κέντρα Νεότητας, νά καρποφορήσουν καί νά ἀποδώσουν τοὺς ἀγλαεῖς καρπούς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Νεολαία χωρίς Θεό εἶναι καράβι ἀνερμάτιστο. Εἶναι καράβι κλυδωνιζόμενο μέσα στά ἀχθηφόρα κύματα τοῦ κοινωνικοῦ πελάγους πού προσπαθεῖ νά προσαράξῃ σέ εὐδειον λιμένα. Ἡ ἴδια ἡ νεότης, ἄπειρος καί ἀκατάρτιστος ὅπως εἶναι, γίνεται εὐκολη λεία τῶν συνεχῶς ἀναφυομένων κέντρων ἀντιορθόδοξης χροιάς καί πνεύματος στήν σημερινή λεγόμενη Νέα Ἐποχή. Τὰ Κατηχητικά λοιπόν Σχολεῖα προετοιμάζουν τὰ παιδιά νά γί-

νουν τὰ ὑγιή στοιχεῖα τῆς κοινωνίας τοῦ μέλλοντος. Αὐτά θά μᾶς δώσουν τήν γλυκιά μητέρα, τόν σεβαστό πατέρα, τό ὑπάκουο στους γονεῖς παιδί, τόν χριστιανό δάσκαλο, τόν εὐλαβῇ ἱερέα, τόν ἅγιο Ἐπίσκοπο, τόν χριστιανό πολιτικό, τόν δίκαιο δικαστή, τόν ἐντιμο ἀστυνομικό, τόν ἄξιο καί πιστό στόν ὄρκο τοῦ Ἱποκράτη γιατρό, συντελώντας ἐτσί στήν ἀναβάθμιση τῆς κοινωνίας (ἁρμονική συμβίωσις, κοινωνική δικαιοσύνη).

«Τό ἔργον τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου διά νά ἀποβῇ ἀποτελεσματικόν δέν πρέπει νά περιορίζεται εἰς τό ὠριαῖον καθ' ἐβδομάδα κατηχητικόν μάθημα εἰς τοὺς Ἱεροῦς Ναοὺς, ἀλλά ἐνδείκνυται ὅπως καταστῇ συνεχές καί ἀδιάλειπτον καί δῆ εἰς τὰ λειτουργοῦντα κέντρα Νεότητος. Ἐκεῖ ὅπου ὑπό τήν ἄοκνον φροντίδα καί ἐπιμέλεια τῶν Ἱεροκηρύκων, θά διδάσκωνται καί θά κατηχῶνται ἔφηβοι τὰς θεμελιώδεις ἀληθείας περὶ πίστεως, τῆς ἱστορίας καί τῆς λατρευτικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας, οὕτως ὥστε δι' αὐτῶν νά εἰσάγωνται συγχρόνως εἰς τό πνεῦμα καί τήν ἀτμόσφαιραν τῆς Ὁρθοδόξου λατρείας καί ζωῆς. Ἡ κατηχητική ἀπό τήν ἄλλη πλευρά ὕλη δέον νά προσαρμόζεται οὐχί μόνον πρὸς τό διατυπωθέν κατηχητικόν ἰδεῶδες, καί τὰς συγχρόνους ἀνησυχίας καί ἀπαιτήσεις τῆς παιδικῆς καί

έφηβικής ηλικίας, αλλά και προς αυτά τὰ αἰτήματα τῆς συγχρόνου νεωτέρας θεωρίας καί μορφώσεως» (Αποστολική Διακονία, Κατηχητικά Βοηθήματα, Ἀθήναι, 1961). Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία εἰς ἐκδήλωσιν στοργῆς καί ἀγάπης πρὸς τὰ μοχθοῦντα τέκνα τῆς, καί δὴ πρὸς τὰ ἐργαζόμενα παιδιά τῆς, ὀφείλει νά καταβάλῃ ἐιδικήν κατηχητικήν μέριμναν διὰ τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν ἀνάγκας. Εἶναι λογικόν ὅπως ἡ κατηχητική διδασκαλία καθίσταται ἔτι περισσότερον ἐλκυστικωτέρα καί ἀποτελεσματικωτέρα, νά ὑπάρχει ἡ χρῆσις παντός εἵδους ἐποπτικοῦ μέσου (εἰκόνες, ταινίες θρησκευτικοῦ καί μορφωτικοῦ χαρακτήρος, ἑγχρωμες διαφάνειες κ.λ.π.) (Greek Archdiocese Sunday School Materials, N.Y. 1956). Ὡς ἡ σημαντικωτέρα ὁμως ἐπιδίωξις, δέον, ὥς εἶναι φυσικόν νά θεωρεῖται ἡ ἐπιλογή καί ὁ καταρτισμὸς τῶν καταλλήλων προσώπων τὰ ὁποῖα θά ἀναλάβουν τὸ λεπτὸν καί δυσχερές ἔργον τῆς κατηχήσεως τῆς συγχρόνου νεότητος. Διὰ τὴν ἀρτιωτέραν ὁμως ὀργάνωσιν τοῦ ὅλου ἔργου ἐνδείκνυται ὅπως, τόσον οἱ ὑπεύθυνοι ἑφημέριοι, ὅσον καί οἱ συνεργαζόμενοι μὲ αὐτοὺς κατηχηταὶ συντονίσουν τὰς προσπάθειάς των διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ εὐθυνοφύρου αὐτοῦ ἔργου.

Δία νά ἀρθρωθῇ λοιπόν τὸ Κατηχητικὸν ἔργον χρειάζεται: α)

Στὶς ἐνορίες ὅπου ὑπηρετοῦν περισσότεροι τοῦ ἐνός ἑφημερίου, νά ὁρισθῇ ἓνας εἰδικὰ ἐπὶ τῆς νεότητος, ὁ ὁποῖος θά ἔχει καί τὴν εὐθύνην τοῦ τομέα. β) Σέ μητροπολιτικὴ βάση νά ὑπάρχει ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ νεανικοῦ κατηχητικοῦ ἔργου ὁ ὁποῖος θά τελῇ ὑπὸ τὸν Ἐπίσκοπον, πού φέρει τὴν καί ἐξοχὴν ποιμαντικὴν εὐθύνην εἰς τὴν ἐπαρχίαν του. γ) Νά ὑπάρξῃ μία ἐπισήμως συνοπτικὴ καί εὐληπτος κατήχησις, πού νά περιλαμβάνει ὅσον τὸ δυνατόν τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας ἐφ' ὅλων τῶν θεμάτων. δ) Νά καθιερωθοῦν τακτικὲς συναντήσεις στελεχῶν γιὰ τὴν ἀνταλλαγὴν πείρας, τὴν ἀξιοποίησιν προωθημένων βημάτων καί τὴν ἀνάληψιν κοινῶν προσπαθειῶν.

Ἐδῶ θά τοιμήσω νά γίνω λίγο καυστικός. Τό ὅ,τι δέν ἔχομεν προσδώσει στήν ἐνορία τὸν χαρακτηριστὴρα τῆς οἰκογένειας καί τῆς κοινωνίας τῶν προσώπων εἶναι δική μας παράλειψις. Τό ὅ,τι δέν ἔχομεν μεταδώσει τὸ γνήσιον πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καί δέν τὸ διδάσκωμεν ὅσο πρέπει εἶναι δική μας ἀποτυχία. Τό ὅ,τι σέ πολλές περιπτώσεις προτιμήσαμε νά σιωπήσωμεν ἐνώπιον φαινομένων κοινωνικῆς ἐκπτώσεως εἶναι δική μας εὐθύνη. Τό ὅ,τι ἀνεχθήκαμε νά γίνῃται ἡ Ἐκκλησία ἐνίοτε κέντρον ἐξουσίας καί ὄχι φάρμακον ἀθανασίας εἶναι ἰδική μας ἐντρο-

πή. Είναι ακόμη λοιπόν καιρός να άφυσπνισθῇ ἡ Ἐκκλησία καί οἱ ταγοί της νά κάμψουν τόν αὐχένα παραμερίζοντας τήν λεγομένην ἔξουσίαν καί νά πορευθοῦν καί συμπορευθοῦν μέ τήν ἐπιταγή τῆς θέσεως τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Χρειάζεται νά ἐργαζώμεθα μέ ἰδιαίτερον ζῆλον καί ἀγάπην, διά νά ἔρχονται τά παιδιά εἰς τό Κατηχητικόν Σχολεῖον. Νά ἔχωμεν ἐπικοινωνίαν μέ τά σπῖτια των, μέ τό σχολεῖον των καί προσωπικά μέ τό κάθε παιδί. Νά πείσωμεν τό παιδί νά προσέρχεται εὐχαρίστως εἰς τό Κατηχητικόν Σχολεῖον. Νά τό θέλει, νά τό ἀγαπᾷ. Δία νά ἐπιτύχῃ τό Κατηχητικόν Σχολεῖον τοὺς σκοποὺς του εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νά στηρίξῃ τήν ὅλη του ἐργασία σέ ἓνα εἶδος καλομελετημένου σχεδίου. Τό κυριώτερο δέ σημεῖο τοῦ σχεδίου αὐτοῦ εἶναι τό λεγόμενο Ἀναλυτικόν Πρόγραμμα. Σκοπός τοῦ προγράμματος αὐτοῦ εἶναι νά καθορίζει τήν ὕλην ἣτις πρόκειται νά διδασθῇ, ὡς καί τά ἄλλα μέσα μέ τά ὁποῖα πρόκειται νά πραγματοποιηθοῦν οἱ σκοποὶ τῆς κατηχητικῆς παιδείας.

Ἕνας πόλος ἔλξεως, πάντα μέσα στά πλαίσια τοῦ πνευματικοῦ χαρακτῆρα τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, εἶναι ἀπαραιτήτως καί ἡ ψυχαγωγία τῶν παιδιῶν, οὕτως ὥστε νά προσδίδεται στό παιδί μεγαλύτερα ὠθησις γιά νά προσέρχεται στό μάθημα μέ μεγα-

λύτερη ὄρεξη. Εἶναι δυνατόν νά δημιουργηθοῦν διάφορες ἀθλητικές δραστηριότητες ὅπως: «ἐπιτραπέζιος ἀντισφαίριση, volley, ball, κ.λ.π».

Ἐπίσης μία εὐγενική καί θρησκευτική κίνησις ἐκ μέρους τῶν κατηχητῶν εἶναι ἐπίσης ἡ δημιουργία σέ κάθε ἐνορία μίας παιδικῆς χορωδίας, τῆς ὁποίας τά μικρά παιδιά μέ τίς γλυκῆς φωνές τους θά πλαισιώνουν τά ἀναλόγια τίς Κυριακές καί θά ψάλλουν ὠρισμένους ὕμνους ὅπως «ταῖς πρεσβεῖς τῆς Θεοτόκου, Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, Σέ Ὑμνοῦμεν κ.λ.π.», καθὼς καί θά ἀπαγγέλουν τό Σύμβολον τῆς Πίστεως καί τό «Πάτερ Ὑμῶν». Διά νά δυνηθῶμεν λοιπόν νά κρατήσωμεν τό ἔργον τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου ὅσο τό δυνατόν ὑψηλότερα μποροῦμε, χρειάζεται νά δαπανήσωμεν χρήμα καί χρόνον ὡς καί προσωπικὰς θυσίας, ἄνευ τῶν ὁποίων θυσιῶν δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπιτευχθοῦν μεγάλα ἀποτελέσματα. Πρέπει νά θέσωμεν βαθιά εἰς τό μυαλό μας ὅτι ἄνευ τῆς Κατηχητικῆς Παιδείας, ἡ νέα μας γενιά θά ὠχρῇ καί θά καταστῇ ἀπό πνευματικῆς καί θρησκευτικῆς πλευρᾶς ἀρκετά πενιχρή. Ἡ Ἐκκλησία λοιπόν σᾶς καλεῖ παιδιά νά γίνεται μαγιά καί φύραμα στόν κόσμον σας, γιά νά ζυμώσετε ψυχές παγωμένες ἀπό τῶν ἡμερῶν τήν ἀπαισιοδοξία πού ἔντονα ποδοῦν τήν πνευματικήν

ἐλευθερίαν.

Ἡ πράξις τῆς Κατηχήσεως προσθέτει τίς δυνάμεις, ἐκεῖνες στό πνεῦμα ἐνδυναμώνοντάς το καί ὀδηγώντας το σέ φωτεινές ἀτραπούς, ἀπαλλαγμένες ἀπό τή δυστυχία τῆς ἁμαρτίας, τοῦ σφάλματος καί τῆς ἀκοινωνησίας πού ὀδηγεῖ ἡ ὑλιστική ἀντιμετώπιση τῶν καθημερινῶν καταστάσεων.

Ἡ Κατήχησις, ἡ λειτουργία ἐκείνη πού ὀδηγεῖ τήν ψυχή στήν βαθιά γνώση, καί τό νοῦ προάγει διαρκῶς, καθίσταται ὡς ἡ σπουδαιότερη διαδικασία κατά τήν διάρκεια τῆς πορείας πρὸς τή συνάντηση τοῦ Θεοῦ καί πρέπει ἐμεῖς ὡς Πνευματικοί Πατέρες πρῶτα ἀπ' ὅλα αὐτῇ τῇ λειτουργία, αὐτῇ τῇ διαδικασίᾳ ἀπροσκόπτως καί ἀδιαλείπτως νά ὑπηρετοῦμε.

Ἐγκύκλια μὲν ὁρῶντες καί Θεία ἐπικοινωνία, πρέπει νά εἶναι οἱ δύο πόλοι γύρω ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὀφείλουμε νά κινούμεθα. Μόνον ἔτσι δέν πρόκειται ποτέ νά χάσουμε τὸν προσανατολισμὸ μας, μόνον ἔτσι θά βρισκόμαστε πάντοτε κοντὰ στήν ἀληθινὴ ζωὴ, θά ἔχουμε ἐξασφαλίσει τήν καθαρότητα τοῦ Πνεύματος καί θά βαδίζουμε χωρὶς ἐμπόδια πρὸς τὰ ἔμπροσ, πηγαίνοντας πανέτοιμοι μέ ἀνοιχτὴ καρδιά, νά συναντήσουμε τὸν Δημιουργό μας.

Ἡ δύναμις τῆς Θείας καθοδηγήσεως, θά ἀποτελεῖ ἐσαεὶ τήν δύ-

ναμὴ μας, κρατώντας μας μακριὰ ἀπ' ὅλα ὅσα μᾶς ἀποπροσανατολίζουν, θά 'ναί ὁ ὀδηγὸς καί συνοδοιπόρος μας!

Ἐπιλογικῶς θεωρῶ βέβαιον ὅτι ἐάν ἐφαρμοσθοῦν καί ὑλοποιηθοῦν αἱ ὡς ἄνω διακηρύξεις καί ἐπισημάνσεις, καί μέσα ἀπὸ συντονισμένα προγράμματα, κατὰ τό μέρος τοῦ ἐπιστητοῦ, θά προκύψῃ μία καλῶς εὐνουμένη Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Κοινωνία, μπροστὰ σέ μία ἐπαπειλούμενη Ἑθνοκτόνο καί ἀνθρωποκτόνο παγκοσμιοποίηση, πού δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἓνας ὀλετῆρας κάτωθεν τοῦ ὁποίου συνθλίβονται ἡθικαὶ ἀξίαι, χρηστὰ ἥθη καί ἔθιμα, τό τρίπτυχο (Θρησκεία, Πατρίδα, Οἰκογένεια), Ἱστορία καί Πολιτισμὸς. Ἐμπρὸς λοιπὸν ὅλοι μαζί συστρατευμένοι, συσταυρωμένοι καί συναναστημένοι γιὰ τό μεγάλο καί εὐγενικὸ ἀγῶνα!

Ἐπιτακτικὸν τό καθήκον καί ἀδήριτος ἡ ἀνάγκη, νά διαφυλάξωμεν ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ τὰ ἰδανικά μας, τό ὁμαίμον, ὁμόγλωσσον ὁμόδρησκον καί ὁμότροπον σύμφωνα μέ τὸν Ἱστορικὸν Ἡρόδοτον, «Πατέρα τῆς Ἱστορίας» (485 – 421 ἢ 415 π.Χ.), μέσα σήμερα στοὺς δυσχεῖς καὶ ἀντιπνευματικὺς καιροὺς καί σέ κινδύνους πού ἐλλοχεύουν ἀπὸ παντοῦ, γιὰ νά μὴν ἀπολεσθῶμεν ὡς ἕθνος καί ὡς λαός.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΕΙΣΟΔΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΛΕΩΝΙΔΙΟΝ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ

Οί άπανταχοῦ χριστιανοί εὐλαβοῦνται καί τιμοῦν ἰδιαίτερος τήν ἀειπάρθενο καί Θεοτόκο Μαρία, τήν Παναγία μας, ἥ ὁποία εἶναι ἡ αἰτία τῆς σωτηρίας μας καί μᾶς σκεπάζει κάτω ἀπό τίς ἀέναιες προσευχές καί πρεσβεῖες τῆς πρὸς τόν Υἱό τῆς καί Σωτῆρα πάντων ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὡς γνωστόν, ἡ Θεομητορικὴ ἐορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἀποτελεῖ διὰ τήν πόλιν τοῦ Λεωνιδίου Κυνουρίας μεγάλο γεγονός καί λαμπρά πανήγυρι, μέ τήν κατά παλαιόν ἔθος μεταφοράν τῆς θαυμα-

τουργοῦ εἰκόνης τῆς Παναγίας τῆς Ἑλώνης ἐκ τῆς Μονῆς εἰς τό Μετόχιον αὐτῆς ἐντός τοῦ Λεωνιδίου.

Τό μεσημέρι τῆς Τετάρτης, 20ῆς Νοεμβρίου 2019, εἰς τήν εἴσοδον τοῦ Λεωνιδίου, ἔαβε χώρα ἡ ὑποδοχή τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς Παναγίας μας ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας Μαντινείας καί Κυνουρίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ, μετά τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μάνης κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τεγέας κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ, Βοηθοῦ Ἐπισκόπου καί Πρωτοσυγγέλλου τῆς

Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, πλήθους Κληρικῶν καί εὐσεβῶν Χριστιανῶν ἀπό διάφορα μέρη.

Ἀπό τήν εἴσοδο τοῦ Λεωνιδίου, ἡ λιτανευτική πομπή κατέληξε εἰς τό Μετόχιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐλώνης, ὅπου ἐψάλη Ἱερά Παράκλησις καί ἐκφωνήθηκε λόγος ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μάνης κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε εἰς τήν συμβολήν τῆς Κυρίας Θεοτόκου εἰς τό ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Χαρακτηριστικῶς ἐπεσήμανε: «Ἡ Ἐκκλησία ἔχει πολλές ἐορτές γιά τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Ἡ ἐορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἔχει ἰδιαίτερη σημασία γιατί πρόκειται γιά τήν εἴσοδό μας στήν Ἐκκλησία, στόν «κόσμο» τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ὁ νέος Παράδεισος, καί ἡ Παναγία

συμβολίζει τήν νέα Εὐα». Ἀκολούθησε ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινός τῆς Ἑορτῆς, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μάνης κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.

Ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς, Πέμπτη 21η Νοεμβρίου 2019, ἐτελέσθη ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καί ἀκολούθως Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία ἐκ τῶν προαναφερθέντων ἁγίων Ἀρχιερέων. Ἐν συνεχείᾳ ἡ ἱερά Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Ἐλώνης λιτανεύθηκε εἰς τοὺς δρόμους τῆς πόλεως τοῦ Λεωνιδίου.

Γιά ἓνα ἀκόμη ἔτος, ἡ Ἱερά Μονή Ἐλώνης διέδωσε τό ἀντίστοιχο χρηματικό ποσό πού ἀναλογοῦσε εἰς τήν καθιερωμένη ἐόρτια τράπεζα, ὡς ὑποτροφίες πρὸς τοὺς ἀριστούχους μαθητές τοῦ Γυμνασίου, τοῦ Λυκείου καί τοῦ ΕΠΑΛ Λεωνιδίου.

ἘΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

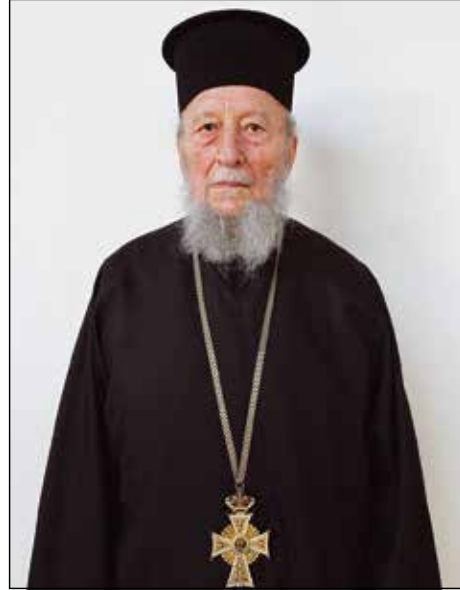
Ἱερέυς Παναγιώτης Θεοδωρόπουλος

Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τήν Τετάρτη 27η Νοεμβρίου 2019, ὁ Ἱερέυς Παναγιώτης Θεοδωρόπουλος, συνταξιούχος Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἐγέρσεως Λαζάρου Μάκρης Μαντινείας εἰς ἡλικία 90 ἐτῶν.

Ὁ μακαριστός π. Παναγιώτης Θεοδωρόπουλος, τοῦ Ἰωάννου καί τῆς Κωνσταντίνας, ἐγεννήθη εἰς τό χωρίον Μανιάτι Μαντινείας τήν 14ην Νοεμβρίου 1929. Ἦταν ἀπόφοιτος τοῦ Κατωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου Πύργου. Τήν 30ην Σεπτεμβρίου 1956 ἐνυμφεύθη τήν Ἑλένη Δημοσφ. Τζανῆ μεθ' ἧς ἀπέκτησαν δύο τέκνα.

Ἐχειροτονήθη ὑπό τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας κυροῦ Γερμανοῦ Β' Διάκονος τήν 5ην Ἀπριλίου 1959 εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Δημητρίου Τριπόλεως καί Πρεσβύτερος τήν 25ην Ἀπριλίου τοῦ ἰδίου ἔτους εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Λαζάρου Μάκρης.

Τοῦ ἀνετέθη τό ἔργον τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως τήν 20ην Αὐγούστου 1974. Ἐλάβεν ὑπό τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας κυροῦ Θεοκλήτου Β' τό ὀφφίκιον τοῦ Σακελλαρίου ἐν τήν 11ην Δεκεμβρίου 1987 καί

τό ὀφφίκιον τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου τήν 1ην Φεβρουρίου 1992. Τήν 24ην Αὐγούστου 2008 ἐτιμήθη ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ μέ τόν Χρυσοῦν Σταυρόν τῶν Ἁγίων Νεομαρτύρων Δημητρίου καί Παύλου. Ἀπό τῆς ἡμέρας τῆς χειροτονίας του ἕως καί τῆς συνταξιοδοτήσεώς του τήν 1ην Μαΐου 2000 διηκόνησε ὡς τακτικός ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου Μάκρης Μαντινείας.

Ἡ νεκρώσιμος Ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ Ἱερέως ἐτελέσθη τήν Πέμπτη 28η Νοεμβρίου 2019 καί περί ὥραν 3:00 μεσημβρινήν εἰς

τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Αἰκατερίνης Τριπόλεως ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς νὰ κατατάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται. Ἀμήν.

Πρωτοψάλτης Ἰωάννης Κούκλης

Ἐκοιμήθη εἰς τὴν Ἀμερικὴ τὴν 18ῃ Νοεμβρίου 2019 εἰς ἡλικίαν 86 ἐτῶν ὁ Ἰωάννης Κούκλης, καλλιφώνος πρώην Πρωτοψάλτης καὶ Λαμπαδάριος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως καὶ Καθηγητὴς Θεολογίας.

Ὁ κ. Κούκλης ἐγεννήθη τὸ 1933 εἰς τὸ χωρίον Πλάτανος Κυνουρίας, υἱὸς τοῦ Ἱερέως Γεωργίου Κούκλη καὶ τῆς Πρεσβυτέρας Μαρίας. Ἀπὸ μικρῆς ἡλικίας ἔδειξε τὴν κλήσιν του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἱερό ἀναλόγιο καὶ ἐγαλουχήθη μὲ τὰ νάματα τῆς τέχνης τῆς πατρῶας Βυζαντινῆς Μουσικῆς ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ὑπηρέτησε τὸ ἱερό Θυσιαστήριον ἐπὶ σαράντα ἔνα ὁλόκληρα χρόνια.

Ἦταν γνώστης τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, ἄριστος μουσικὸς καὶ δεξιότέχνης βιολιστής. Μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο Ἄστρους Κυνουρίας ἐσπούδασε Θεολογία εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν καὶ παραλλήλως Βυζαντινὴ Μουσικὴ πλησίον τῶν δι-

ακεκριμένων Πρωτοψαλτῶν καὶ μουσικοδιδασκάλων Σπυρίδωνος Περιστέρη καὶ Γεωργίου Σύρκα. Κατόπιν διωρίσθη εἰς τὸ Οἰκονομικὸ Γυμνάσιον Ἀρρένων Γυθείου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀπεσπάρθη εἰς τὸ Α΄ Γυμνάσιον Ἀρρένων Τριπόλεως. Διετέλεσε Πρωτοψάλτης τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Τριπόλεως τὸ 1959, Λαμπαδάριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Τριπόλεως τὸ 1960, καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο ἔτος Λαμπαδάριος καὶ Πρωτοψάλτης τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως ἕως τὸ 2004, ὁπότε καὶ παρητήθη.

Ἐχρημάτισε μέλος τοῦ Συλλόγου Ἱεροψαλτῶν Τριπόλεως καὶ κατὰ περιόδους διετέλεσε μέ-

ΛΙΕΥΣ

λος τοῦ Δ.Σ. τοῦ ἰδίου Συλλόγου. Ὑπῆρξε ἐπίσης μέλος τῆς Βυζαντινῆς Χορωδίας τοῦ αὐτοῦ Συλλόγου καί μέ προθυμία πολλή προσέφερε τήν βοήθειά του καί τήν συνεργασία του εἰς κάθε ἐκδήλωσιν διὰ τήν καλλιέργεια καί τήν προβολή τῆς ψαλτικῆς τέχνης. Καθ' ὅλη τήν ἱεροσολιτική θητεία του, ὁ Ἰωάννης Κούκλης ὑπηρέτησε τό ἱερό ἀναλόγιο μέ ὑποδειγματική εὐσυνειδησία, εὐλάβεια καί ἀφοσίωσι. Ὁ «Γιαννάκης τοῦ παπᾶ», ὅπως τόν ἀποκαλοῦσαν οἱ πατριῶτες του καί φίλοι, ἦταν παράδειγμα ἡθους,

καλωσύνης, ταπεινότητας καί ἀγαθῆς προαιρέσεως.

Τά τελευταῖα ἔτη ζοῦσε εἰς τήν Ἀμερική μέ τήν οἰκογένεια τῆς κόρης του. Ἡ Μητρόπολις μας ἐκφράζει θερμά συλλυπητήρια πρὸς τήν σύζυγό του Χριστίνα, τήν κόρη τους Μαριάννα καί τά λοιπά μέλη τῆς οἰκογενείας του, μέ τήν ὑπόσχεσιν ὅτι πάντοτε θά θυμόμαστε μέ ἀγάπη καί σεβασμό τόν Πρωτοψάλτη μας καί ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου θά παρακαλοῦμε τόν Θεό διὰ τήν ἀνάπαυσίν του ἐν σκηναῖς δικαίων.

Χ Ρ Ο Η Τ Ξ Α

Κυριακή 6η Ὀκτωβρίου 2019

Τό λυπηρό γεγονός τῆς κλοπῆς τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς Παναγίας Ἐλώνης τήν 17η Αὐγούστου τοῦ 2006 εἶχε συγκλονήσει ὅλο τόν ὀρθόδοξο κόσμο. Ἕνας Ρουμάνος λαθρομετανάστης ἔκλεψε τήν θαυματουργό Εἰκόνα ἀπό τό προσκυνητάρι της μαζί μέ πολύτιμα ἀφιερώματα καί χρήματα. Τό γεγονός προκάλεσε τήν ἄμεσο ἐπέμβασι τῶν Διοικτικῶν Ἀρχῶν.

Ὁ κακοποιός συνελήφθη τελικῶς τήν 22α Σεπτεμβρίου 2006 ὅταν, παγιδευμένος ἀπό τοὺς ἐπιδέξιους χειρισμοὺς τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, συνεφώνησε νά ἐπιστρέψῃ τήν Εἰκόνα ἀντί τοῦ ποσοῦ τῶν 1,2 ἑκατομμυρίων εὐρώ. Ἡ Ἑλληνική Ἀστυνομία ἀξιοποίησε τά στοιχεῖα τά ὅποια συγκέντρωσε ὁ Μητροπολίτης μας καί ἐπέτυχε τήν σύλληψι τοῦ δράστου. Μετά ἀπό ἀνάκρισι, ὁμολόγησε καί ὑπέδειξε τό σημεῖο ὅπου εἶχε κρύψει τήν Εἰκόνα, ἐντός τῆς μάνδρας τοῦ Ἐξωκκλησίου τῆς Παντανάσσης εἰς τό χωρίο Φαρακλό Λακωνίας.

Ἡ Εἰκόνα ἐπέστρεψε αἰσίως

εἰς τήν Ἱερά Μονήν Ἐλώνης τήν 1ην Ὀκτωβρίου 2006 μέ κάθε ἐπισημότητα καί παρουσία χιλιάδων πιστῶν. Ἐκτοτε ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ καθιέρωσε λαμπρό πανηγυρισμό τῆς ἐπετείου τοῦ θαύματος τῆς εὐρέσεως καί ἐπιστροφῆς τῆς ἀπαχθείσης Εἰκόνης, κάθε πρώτη Κυριακή τοῦ μηνός Ὀκτωβρίου.

Ὅπως λοιπόν συνέβη κατὰ τά προηγούμενα ἔτη, ἔτσι κι ἐφέτος, κατὰ τήν Κυριακὴν 6ην Ὀκτωβρίου 2019, ἡ Ἱερά μας Μητρόπολις πανηγύρισε μέ κάθε μεγαλοπρέπεια τήν 13ην Ἐπέτειον τῆς ἐπιστροφῆς τῆς ἀπαχθείσης Ἱερᾶς Εἰκόνης τῆς Παναγίας μας εἰς τό Μοναστήρι της.

Τό ἑσπέρας τῆς παραμονῆς ἐψάλλη Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινός εἰς τό Καθολικόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί ἀκολούθησε ἡ Ἱερά Παράκλησις πρὸς τήν Παναγία μας. Τήν ἐπομένη, Κυριακή 6η Ὀκτωβρίου, ἐτελέσθη πανηγυρική Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, συλλειτουργούντων τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τεγέας κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ καί πολλῶν Κλη-

ρικῶν τῆς Μητροπόλεώς μας. Πλῆθος πιστῶν ἀπὸ τὴν Ἀρχαδία, τὴν Κυνουρία καὶ τὴν Λακωνία παρευρέθησαν κι ἐφέτος εἰς τὸν ἑορτασμόν τῆς Ἐπετείου.

Ἡ θαυματουργὸς Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Ἑλώνης εἶναι ἀγιογραφία ἀποδιδόμενη εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴ Λουκά, καλυμμένη μὲ μεταγενέστερο χρονικῶς χρυσὸ «πουκάμισο». Συμφώνως πρὸς τὴν παράδοσιν, ἡ Εἰκόνα εὐρέθη ἀπὸ βοσκούς τῆς περι-

οχῆς εἰς ἀπόκρημνο καὶ ἀπρόσιτο περιοχὴ καὶ ἐντοπίστηκε διότι τὸ σημεῖο ἐκεῖνο φωτιζόταν ἐπίμονα μὲ φῶς ἀνεξήγητο.

✡ **Σάββατο 12ῃ Ὀκτωβρίου 2019**

Μὲ εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ὁ ὁποῖος ἀπουσίαζε εἰς τὴν Ἀθήνα λόγῳ τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς

Ἑλλάδος, τό Σάββατο 12ῃ Ὀκτωβρίου ἐδελοντική ομάδα, ἀποτελούμενη ἀπό Κληρικούς καί λαϊκούς τῆς Μητροπόλεώς μας, ἐπεσκέφθη τό χωρίο Περδικόβρυσις, τό ὁποῖον εἶναι κτισμένο ἀπέναντι ἀπό τήν ἱστορική Ἱερά Μονή τοῦ Τιμίου Προδρόμου Καστρίου Κυνουρίας, μέ σκοπό τόν τρύγο τοῦ ἀμπελῶνος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Κληρικοί καί λαϊκοί ἐργάστηκαν καί ἔφεραν εἰς πέρας τή συγκομιδή τῶν σταφυλίων ἀπό τά πολλῶν λογίων κλήματα, τά ὁποῖα εἶναι ντόπια καί παλαιά εἰς εἶδος. Ἐπίσης, κατὰ τή διάρκεια τῶν ἐργασιῶν πολλοί κάτοικοι τοῦ χωρίου προσέφεραν τη

βοήθειά τους.

☀ **Κυριακή 13ῃ Ὀκτωβρίου 2019**

Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν ὅτι κατὰ τό παλαιό ἔθος εἰς τήν Ἱερά μας Μητρόπολιν κατὰ τόν μῆνα Ὀκτώβριον ἀρχίζει ἡ νέα περίοδος τοῦ πνευματικοῦ ἔργου τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, δηλαδή τά ἀπογευματινά κατὰ Κυριακήν Κηρύγματα, τά Κατηχητικά μαθήματα, οἱ Ἑνοριακές Ὅμαδες μελέτης τῆς Ἀγίας Γραφῆς, καθώς καί ἡ ἑναρξίς τῶν μαθημάτων Βυζαντινῆς Μουσικῆς πρὸς καταρτισμόν καί πνευματική καλλιέργεια τοῦ Λαοῦ μας.

Ἡ ἑναρξίς τῆς Κηρυκτικῆς καί

Κατηχητικής Περιόδου πραγματοποιήθηκε τήν Κυριακήν τοῦ Σπορέως, 13ην Ὀκτωβρίου 2019 καί ὥρα 5.30 ἀπογευματινή, εἰς τόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Τριπόλεως, ὅπου ἐτελέσθη Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός καί Ἀγιασμός, προεξάρχοντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τεγέας κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ, τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ὁ ὁποῖος ἀπουσίαζε διά συνοδικές ὑποχρεώσεις εἰς τήν Ἀθήνα. Εἰς τήν Ἀκολουθίαν ἐνάρξεως τοῦ Κατηχητικοῦ ἔργου μετεῖχαν Κληρικοί τῆς Μητροπόλεώς μας, Κατηχη-

τές καί Μαθητές τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων καί πλῆθος πιστῶν.

Πιό συγκεκριμένως:

1) Ἀπό 13ης Ὀκτωβρίου 2019 ξεκίνησε τό εὐλογημένο ἔργο τοῦ θείου κηρύγματος κάθε Κυριακή ἀπόγευμα, ὥρα 5.30, εἰς τόν Μητροπολιτικό Ναόν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Τριπόλεως. Τά ἑσπερινά Κηρύγματα ἀνέλαβαν διά τήν φετινὴν περίοδον ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Τεγέας κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ καί οἱ Πανοσιολογιώτατοι Ἀρχιμανδρίτες Μελησεδέκ Γαλάνης, Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου Βαρσῶν, καί Ἰουστίνος Τσαγκούρης, Ἱεροκῆρυξ τῆς Ἱερᾶς μας

Μητροπόλεως.

2) Από της ίδιας ημέρας ξεκίνησαν οι Συνάξεις των Ένοριακών ομάδων μελέτης της Αγίας Γραφής και ομάδες Φοιτητών και Έπιστημόνων εις τους Ίερούς Ναούς της πόλεως μας.

3) Από τό Σάββατο 19ην Όκτωβρίου 2019 και από ώρας 11ης πρωϊνής άρχισαν τά μαθήματά τους τά Κατώτερα Κατηχητικά Σχολεία διά τούς μαθητές και μαθήτριες των Δημοτικών Σχολείων εις τούς Ένοριακούς Ίερούς Ναούς της πόλεως.

4) Από τό Σάββατο 19ης Όκτωβρίου 2019 και από ώρας 6ης έως 7ης απογευματινής άρχισαν οι «Συνάξεις Νέων» διά

μαθητές και μαθήτριες Γυμνασίων και Λυκείων, εις τό Πνευματικόν Κέντρον της Ίερᾶς μας Μητροπόλεως επί της πλατείας Έθνάρχου Μακαρίου, πρώην Άνεξαρτησίας, από τούς Ίεροκήρυκες της Ίερᾶς Μητροπόλεως.

5) Από 1ης Όκτωβρίου άρχισαν τά μαθήματα της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής εις τό Πνευματικόν Κέντρον της Ίερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας και Κυνουρίας επί της πλατείας Έθνάρχου Μακαρίου.

 Κυριακή 20η Όκτωβρίου 2019

Τήν Κυριακή 20 Όκτωβρίου, οι Άστυνομικοί της Άρχαδίας,

ὅπως ἄλλωστε καί ὀλοκλήτου τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας, ἐτίμησαν μέ λαμπρότητα τήν μνήμη τοῦ προστάτου Ἀγίου τους, τοῦ Μεγαλομάρτυρος καί Θαυματουργοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου.

Ὁ Ἅγιος Ἀρτέμιος, ὁ ὁποῖος ἦταν στρατιωτικός κατά τό ἐπάγγελμα, ἐργάστηκε μέ ζῆλο καί ἀφοσίωσι διά τήν εἰρήνη καί τήν ἀσφάλεια τῶν πολιτῶν. Ὅπου κι ἂν ὑπηρέτησε ἀπεδείχθη ἄξιος τῶν ἀποστολῶν τίς ὁποῖες ἀνελάμβανε καί προσέφερε ἔργο ἀγαθό καί δίκαιο. Ἡ πίστις του, ἡ γενναιότητά του καί ἡ θαρραλέα ἀντίστασίς του κατά τῆς παρανομίας τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, ὁ ὁποῖος διά τῆς βίας προσπάθησε νά καταργήσῃ τήν χριστιανική πίστι, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τήν καθαίρεσί του ἀπό τό στρατιωτικό ἀξίωμα, τόν βασανισμό του καί τόν μαρτυρικό του θάνατο.

Τήν παραμονή τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγίου ἐτελέσθη ὁ Μέγας Ἐσπερινός εἰς τό πανέμορφο ἐξωκκλήσιο τῆς Παναγίας τῆς Φτέρης, τό ὁποῖο τελεῖ ὑπό τήν προστασία του τό Σῶμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας Ἀρκαδίας. Ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς, εἰς τόν Μητροπολιτικό Ἱερό Ναό τοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως, ἐτελέσθη Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία μετ' ἁρτοκλασίας ὑπέρ ὑγείας καί θείας προστασίας τῶν ἐορτα-

ζόντων καί πάντων τῶν μελῶν τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Ἀστυνομικῶν Ἀρκαδίας. Ἐν συνεχείᾳ, ἐτελέσθη Δοξολογία καί Ἐπιμνημόσυνος Δέησις, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ὑπέρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως πάντων τῶν ὑπέρ τῆς Πίστεως καί τῆς Πατρίδος ἀγωνισαμένων καί πεσόντων Ἑλλήνων Ἀστυνομικῶν, ὑπέρ πάντων ἀνδρῶν τέ καί γυναικῶν τοῦ Σώματος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας τῶν ἀδίκως τελειωθέντων ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ καθήκοντος, ὡς καί ὑπέρ τῶν ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντων μελῶν τοῦ Σώματος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας. Ἀκολούθησε ἡ Ἡμερησία Διαταγή τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας.

 Παρασκευή 25ῆς Ὀκτωβρίου 2019

Τήν 25ῆς Ὀκτωβρίου, τό Φιλανθρωπικό Πρόγραμμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας «ΤΟ ΚΑΛΑΘΙ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ» ἐδέχθη τή μεγάλη προσφορά 1.200 κιλῶν πατάτας, καθὼς ἐπίσης μεγάλη ποσότητα ἀπό λάχανο, κουνουπίδι, μπρόκολο καί σέλερι, ἀπό Ἀρκάδες ἀγρότες ἀπό τά Χάνια τῆς Σκοπῆς, ἀπό τό Μαίναλο, ἀπό τό Σάγκα Ἀρκαδίας καί ἀπό ἐμπόρους ἀγροτικῶν προϊόντων τῆς Τριπόλεως, οἱ ὁποῖοι θέλη-

σαν νά κρατήσουν τήν ἀνωνυμία τους συμμετέχοντες εἰς τό «ΚΑΛΑΘΙ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, μέ σκοπό τήν ἐνίσχυσιν τῶν ἐν ἀνάγκῃ συνανθρώπων μας.

Τήν προσφορά παρέλαβε ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Φιλανθρωπικοῦ αὐτοῦ Προγράμματος π. Ἰωάννης Σουρλίγγας, συνεπικουρούμενος καί ἀπό ἄλλους ἐθελοντές συνεργάτες Κληρικούς καί Λαϊκοὺς ἀδελφούς, καί εὐθύς ἀμέσως διένειμαν τήν προσφορά ἀγάπης τῶν ἀγροτῶν μας εἰς 40 καί πλέον οἰκογένειες δοκιμαζομένων συναθρώπων μας, οἱ ὅποιοι τακτικῶς στηρίζονται ἀπό τά φιλανθρωπικά προγράμματα τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐκφράζει γιά μία ἀκόμα φορά τίς θερμές του εὐχαριστίες διά τήν στήριξιν καί τήν ἐμπιστοσύνην μέ τήν ὁποίαν περιβάλλουν οἱ συμπολίτες μας τό Φιλανθρωπικό Πρόγραμμα «ΤΟ ΚΑΛΑΘΙ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ».

 Σάββατο 26ῆ Ὀκτωβρίου 2019

Μέ κάθε λαμπρότητα ὁ Λαός τῆς Τριπόλεως ἐτίμησε τόν Ἅγιο Μεγαλομάρτυρα Δημήτριο τόν Μυροβλήτη εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου ἐν Τριπόλει, ὅπου φιλοξενήθηκε ἐπὶ πενθήμερον, πρὸς εὐλογίαν τῶν πιστῶν, ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς Παναγίας Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς Σγράπας ἀπὸ τήν Γιάλοβα Μεσσηνίας.

Τήν Παρασκευή, 25ῆ Ὀκτωβρίου, ἐτελέσθη ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινός χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, πλαισιωμένου ὑπὸ πλειάδος Ἱερέων. Κατά τήν Ἀπόλυσιν τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὁ Σεβασμιώτατος εὐχαρίστησε τόν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Εἰρηναῖον Γκουγκούνην, ὁ ὅποιος μετέφερε τήν Ἱερά Εἰκόνα τῆς Παναγίας μας ἀπὸ τήν Σγράπα Μεσσηνίας, καί τοῦ προσέφερε ὡς ἐλάχιστο ἀντίδωρον εὐχαριστίας ἕναν ἐπιστήθιο

Σταυρό.

Κατά τήν κυριώνυμον ἡμέραν τῆς Ἑορτῆς, τῆς Εὐχαριστιακῆς Συνάξεως προέστη ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Τεγέας κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ, Βοηθός Ἐπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας. Τό ἀπόγευμα, ὁ Θεοφιλέστατος χοροστάτησε τοῦ μεθεορτίου Ἐσπερινοῦ ὅπου Κλήρος καί Λαός προέπεμψαν τήν Ἱερά Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, ἡ ὁποία ἀνεχώρησε διά τήν Σγράπα Μεσσηνίας.

✨ **Κυριακή 27ῃ Ὀκτωβρίου 2019**

Τήν Κυριακή 27 Ὀκτωβρίου 2019, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας Μαντινείας καί Κυνουρίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐτέλεσε τά Ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ὁσίου Δαβίδ τοῦ Γέροντος τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ εἰς τήν νέα «Τριανταφυλλάκειον» Πτέρυγα τοῦ Δεκαζείου Γηροκομείου Τριπόλεως.

Τήν παραμονή, Σάββατον 26ῃ Ὀκτωβρίου, ὁ Σεβασμιώ-

τατος Ποιμενάρχης μας έτέλεσε τήν Άκολουθία καταθέσεως τών Ίερών Λειψάνων εἰς τόν παρκαείμενον ἐγκαινιασμένο Ίερό Ναό τοῦ Ἀγίου Νικολάου καί ἐν συνεχείᾳ χοροστάτησε τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ. Τόν Σεβασμιώτατο πλαισίωσαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νεαπόλεως καί Σαμαρείας (τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων) κ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ, ὁ ὁποῖος τυγχάνει καί τρόφιμος τοῦ Ἰδρυματος, καί πλῆθος Ἱερέων τῆς Ἐπαρχίας μας.

Κατά τήν κυριώνυμον ἡμέραν, μετά τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθρου, εἰς τήν ὁποίαν χοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαντινείας καί Κυνουρίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ἀκολούθησε ἡ Τελετή τών Ίερών Ἐγκαινίων, συμμετέχοντας τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τεγέας κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ καί Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως. Ἐν συνέχειᾳ ἐτελέσθη ἡ πρώτη Θεία Λειτουργία εἰς τόν Ίερό Ναόν τοῦ Ὁσίου Δαβίδ τοῦ Γέροντος ὑπό τών δύο Ἀρχιερέων.

Δευτέρα 28ῆ Ὀκτωβρίου 2019.

Μέ αἰσθήματα πατριωτικοῦ ἐθνουσιασμοῦ καί θρησκευτικῆς κατανύξεως ἐορτάστηκε ἡ ἐορτή τῆς Ἀγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί ἡ Ἐθνική ἐπέτειος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1940 εἰς

τήν Ἱερά Μητροπόλιν Μαντινείας καί Κυνουρίας.

Το ἑσπέρας τῆς παραμονῆς ἐτελέσθη ἱερά Ἀγρυπνία εἰς τό Παρεκκλήσιον τῆς Παναγίας τῆς Γοργοῦπηκόου, τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, εἰς τό κέντρον τῆς Τριπόλεως.

Ἀκολούθως ἐψάλη Τρισάγιο ὑπέρ Ἀναπαύσεως τών ἡρωικῶς ἀγωνισαμένων καί πεσόντων εἰς τά Βορειοηπειρωτικά ὄρη, καθώς καί τοῦ νέου ἐθνομάρτυρος Κωνσταντίνου Κατσίφα, ὁ ὁποῖος πρὶν ἓνα χρόνον ἀκριβῶς τήν ἴδια μέρα καί κάτω ἀπό ἀδιευκρίνιστες ἀκόμη συνθῆκες θυσιάστηκε διὰ τό Ἔθνος.

Πλῆθος εὐλαβῶν καί φιλεόρων Χριστιανῶν προσῆλθαν εἰς τήν ἱεράν αὐτήν Ἀκολουθία διὰ νά τιμήσουν τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ἡ ὁποία σκέπει ἑσαεὶ τό εὐλογημένο Ἔθνος μας.

Τήν Δευτέρα τό πρωί, εἰς τόν Μητροπολιτικό Ίερό Ναόν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως, ἐτελέσθη ὁ Ὁρθρος τῆς ἐορτῆς καί πανηγυρική Θεία Λειτουργία ἀπό τόν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Τεγέας κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΝ, συλλειτουργούντων Ἱερέων τῆς Μητροπόλεως.

Ἀκολούθησε Ἱερά Δοξολογία, εἰς τόν κατάμεστο ἀπό πλῆθος πιστῶν καί ἐκπροσώπων τών Ἀρχῶν τοῦ τόπου μας Μητροπολιτικό Ναό, ἀπό τόν Σεβασμιω-

τάτο Μητροπολίτη Μαντινείας καί Κυνουρίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ καί ἡ ἐκφώνησις τοῦ πανηγυρικοῦ τῆς ἡμέρας ἀπό τήν Καθηγήτρια Φιλόλογο κ. Ἑλένη Μαντζουράνη. Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας ἐτέλεσε Ἐπιμνημόσυνο Δέησιν εἰς τό Μνημεῖον τῶν Πεσόντων ἐπὶ τῆς Πλατείας Ἄρεως καί παρακολούθησε τήν καθιερωμένη στρατιωτική καί μαθητική παρέλασιν.

ων θείων Ἀσωμάτων ὁ ὁμώνυμος ἐνοριακός Ναός τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Τριπόλεως.

✨ **Παρασκευή 8η Νοεμβρίου 2019.**

Μέ λαμπρότητα καί πνευματική κατάνυξι πανηγύρισε τήν σύναξιν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαήλ, Γαβριήλ καί πασῶν τῶν Ἐπουρανίων Δυνάμε-

Τήν παραμονή τῆς Ἑορτῆς, ἐψάλη ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας Μαντινείας καί Κυνουρίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. Ἀνήμερα δέ τῆς Ἑορτῆς, ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας ἱερούργησε εἰς τόν αὐτόν πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναό πλαισιωμένος ἀπό Ἱερεῖς τῆς Τριπόλεως. Πλήθος πιστοῦ Λαοῦ, προσκυνητῶν, ἐνοριτῶν, ἐορταζόντων καί τιμώντων τήν Ἀγία καί Ἱερά ἐορτήν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν μετεῖχαν τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν.

☀ **Σάββατο 9η Νοεμβρίου 2019.**

Ἡ Ἑνορία τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Τριπόλεως, ἐόρτασε μέ λαμπρότητα

τήν μνήμη τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ Θαυματουργοῦ, εἰς τό ὁμώνυμο Παρεκκλήσιον ἐντός του παλαιοῦ Κοιμητηρίου τῆς Τριπόλεως.

Τήν Παρασκευή τό βράδυ, παραμονή τῆς Ἑορτῆς, ἐτελέσθη πανηγυρικός Ἑσπερινός καί ἐν συνεχείᾳ ἱερά Ἀγρυπνία. Ἀνήμερα τῆς Ἑορτῆς ἐτελέσθη Ὁρθρος καί Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία ἀπό τόν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Τεγέας κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟ.

☀ **Σάββατο 9η Νοεμβρίου 2019.**

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας ἀπό τῆς 9ης ἕως καί τῆς 12ης Νοεμβρίου 2019 προσκεκλημένος ἀπό τήν Α.Θ.Π. τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ.κ.ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΝ μετέβει εἰς τήν πόλιν τῶν Βρυξελλῶν καί συμμετέσχε στήν συνοδείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κατά τόν ἐορτασμόν τῆς Πεντηκονταετίας ἀπό τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βελγίου, ὅπου ἔλαβαν χώραν διάφορες πνευματικές καί πολιτισμικές ἐκδηλώσεις εἰς τιμήν τοῦ ἐν λόγω γεγονότος.

☀ **Πέμπτη 21η Νοεμβρίου 2019.**

Τά Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου εἶναι ἡ κυρίαρχη ἐορτή τοῦ μηνός Νοεμβρίου. Συμφώνως πρὸς τήν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Ἰωακείμ καί ἡ Ἄννα ἔλαβαν ἀπό

τό Θεό ὡς δῶρον καί ἀπάντη-
σιν τῶν προσευχῶν καί ὡς ἀμοι-
βή τῶν ἀρετῶν τοὺς τήν Μαρία.
Ὅταν ἡ Μαρία ἔγινε τριῶν ἐτῶν
ἔφεραν τήν Θεοπαίδα εἰς τόν
Ναόν διά νά τήν προσφέρουν ὡς
εὐλαβικόν ἀφιέρωμα στόν «Δο-
τήρα Κύριον». Παραλαμβάνε-
ται, λοιπόν, ἡ Μαρία ἀπό τοὺς
Ἁγίους Ἱερεῖς καί ὁδηγεῖται εἰς
τά Ἁγία τῶν Ἁγίων. Ἡ ἁγία κόρη
μένει εἰς τόν Ναό δώδεκα χρό-
νια, μέ μοναδικό ἔργον της νά
μελετᾷ, νά προσεύχεται καί νά
ὑπηρετεῖ τόν Ναό. Ζῇ μία ζωή
ἀγγελική, ἀνάλογη εἶναι καί ἡ
τροφή αὐτῆς. Ἄγγελος Κυρίου
ἔτρεφε αὐτήν ὅπως καί τό Συ-
ναξάριον λέγει: «Ἐνδον τρέφει
σέ Γαβριήλ ναοῦ, Κόρη, Ἥξει δέ
μικρόν καί τό Χαῖρε σοί λέξων».

Ἡ Ἑορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς
Θεοτόκου πανηγυρίζεται μέ με-
γαλοπρέπεια κάθε ἔτος εἰς τό
Λεωνίδιον Κυνουρίας, μέ ἐπί-
κεντρον τό Ἱερό Μετόχιον τῆς
Παναγίας τῆς Ἑλώνης. Παραμο-
νή τῆς Ἑορτῆς, ὁ Σεβασμιώτα-
τος Μητροπολίτης Μαντινείας
καί Κυνουρίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
καί, ὁ προσκεκλημένος ἐπ'
εὐκαιρία τῆς Ἑορτῆς, Σεβασμιώ-
τατος Μητροπολίτης Μάνης κ.
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, καθῶς καί ὁ
Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Τεγέ-
ας κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ἐτέλεσαν εἰς
τήν εἴσοδο τῆς πόλεως τοῦ Λεω-
νιδίου τήν ὑποδοχήν τῆς Ἱερᾶς
Εἰκόνης τῆς Παναγίας. Ἡ θαυ-
ματουργός Εἰκόνα ἐλιτανεύ-
θη ἐν πομπῇ ἕως τό Μετόχιον
τῆς Μονῆς καί ἐν συνεχείᾳ ἐψά-

λη Πανηγυρικός Έσπερινός μετά Θείου Κηρύγματος. Τό τέλος τοῦ Έσπερινοῦ ἀκολούθησε ὁ Μικρός Παρακλητικός Κανόνας πρὸς τὴν Παναγία μας. Ἀνήμερα τῆς Ἑορτῆς ἐτελέσθη Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία καί, κατὰ παλαιόν ἔθος, ἀκολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης εἰς τοὺς δρόμους τῆς πόλεως τοῦ Λεωνιδίου.

☀ Δευτέρα 25η Νοεμβρίου 2019.

Ὅπως κάθε ἔτος, ἔτσι καί ἐφέτος, μέ κάθε λαμπρότητα καί πάνδημο συμμετοχή Ἱερέων, εὐλαβῶν ἑνοριτῶν καί προσκυνητῶν ἀπὸ ὅλη τὴν Τρίπολι, ἐορτάσθηκε τὴν Δευτέρα 25η Νοεμβρίου ἡ μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης

εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἑνορίαν τῆς Τριπόλεως.

Τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, 24η Νοεμβρίου 2019, ἐτελέσθη ὁ Μέγας πανηγυρικός Έσπερινός χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ὁ ὁποῖος ἡλλόγησε τὴν σύναξιν τῶν πιστῶν. Τόν θεῖον λόγον ἐκήρυξε ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Μελχισεδέκ Γαλάνης, Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βαρσῶν. Ἀκολούθησε ἱερά Ἀγρυπνία.

Τὴν κυριώνυμο ἡμέρα τῆς ἐορτῆς, ἐτελέσθη ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καί ἐν συνεχείᾳ ἡ Θεία Λειτουργία, μέ τὴν συμμετοχή Ἱερέων καί καλλικελάδων Ἱεροψαλτῶν τῆς Τριπόλεως.

 Σάββατο 30η Νοεμβρίου 2019.

Ἐπίκεντρο τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου ἀποτελεῖ κάθε ἔτος ἡ Πόλις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καθὼς ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἔχει καθιερωθεῖ ὡς ἡ θρονικὴ ἐορτὴ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου.

Εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐτελέσθη τὸ Σάββατο 30η Νοεμβρίου Συλλεΐτουργο προεξάρχοντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ, συμπαραστατουμένου ἀπὸ τὸν Πάπα καὶ Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Θεόδωρο Β' καὶ τὴν συμμετοχὴ τῶν Ἱεραρχῶν Ἀρχιεπισκόπου

Κρήτης κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ, Ἀνέων κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ, Κωνσταντίας καὶ Ἀμμοχώστου κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ἐκπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, Λαοδικείας κ. ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ, Γουινέας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βελγίου κ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ, Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου κ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ, Κώου καὶ Νισύρου κ. ΝΑΘΑΝΑΗ, Ζακύνθου κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, Κυδωνιῶν κ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ, Νέας Ζηλανδίας κ. ΜΥΡΩΝΟΣ καὶ Τσερνίγιβ καὶ Νίζνας κ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ ἐκπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας καὶ συμπροσευχομένων Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνθηδώνος κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ Ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὁ Μητρο-

πολίτης Δωδώνης κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, ὁ Μητροπολίτης Λούτσικ καὶ Βολίν κ. ΜΙΧΑΗΛ, καθὼς καὶ πολλῶν Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν ἀπὸ τὴν Βασιλεύουσα καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία παρέστη ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ὑπὸ τὸν Καρδινάλιο Κούρτ Κόχ, Πρόεδρο τοῦ Ποντιφικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν Χριστιανική Ἐνότητα, Βουλευτές καὶ ἐκπρόσωποι τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου καὶ πολλοὶ διπλωμάτες ἄλλων κρατῶν.

Ἐπίσης τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐορτάζει μέ κάθε μεγαλοπρέπεια τὴν ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ὅπου φυλάσσεται ἡ Τιμία Κάρα

καὶ ὁ Σταυρὸς τοῦ Μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου. Ἐφέτος, τὴν ἐορτὴ ἐτίμησε μέ τὴν παρουσία του ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Προκόπιος Παυλόπουλος.

Τῆς λαμπρᾶς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας προεξήρχε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, συλλειτουργοῦντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. ΙΕΡΟΘΕΟΥ, Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ κ. ΔΑΝΙΗΛ, Σερρών κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ, Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. ΙΕΡΟΘΕΟΥ, Κορίνθου κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ, Φωκίδος

κ. ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΥ, Θεσσαλιώτιδος κ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ, Μεγάρων κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Τρίκκης και Σταγών κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, τών Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Τεγέας κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ και Κερνίτσης κ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ και τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.

Μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας πραγματοποιήθηκε ἡ καθιερωμένη λιτανεία τῆς Τιμίας Κάρας και τῆς Εἰκόνης τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου κατά μήκος τῶν κεντρικῶν δρόμων τῆς ἀχαϊκῆς πρωτεύουσας.

☀ **Τετάρτη 4η Δεκεμβρίου 2019.**

Μέ κάθε λαμπρότητα και πάνδημο συμμετοχή Ἱερέων και εὐλαβῶν προσκυνητῶν ἐορτάσθηκε τήν 4η Δεκεμβρίου ἡ μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας εἰς τήν ὁμώνυμον Ἑνορίαν τῆς Τριπόλεως.

Τό ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς ἐτελέσθη ὁ Μέγας πανηγυρικός Ἑσπερινός χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τεγέας κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ, μέ τήν

ἐντολή και εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. Μετά τό πέρας τοῦ Ἑσπερινοῦ ἀκολούθησε ἱερά Ἀγρυπνία.

Τήν κυριώνυμο ἡμέρα τῆς ἐορτῆς, ἐτελέσθη ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου και ἐν συνεχείᾳ ἡ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τεγέας κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ.

☀ **Παρασκευή 6η Δεκεμβρίου 2019.**

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος τιμᾶται ἰδιαιτέρως εἰς τήν Ἑπαρχία μας, ὅπου πολλοί Ναοί, ὅπως ἐπίσης Ἑξωκκλήσια και Μονές, εἶναι ἀφιερωμένοι εἰς τόν Μέγα αὐτόν Ἱεράρχην τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐφέτος ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ χοροστάτησε τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, τόσο κατά τήν παραμονήν ὅσο και κατά τήν κυριώνυμο ἡμέραν τῆς Ἑορτῆς, εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς τό χωρίον Πάπαρι, γενέτειρα τοῦ Σεβασμιωτάτου.

